

บทนำ

เมื่อชีวิตคุณบัดซบแล้ว
แต่...คุณกลับพบว่ามันยังบัดซบได้อีก!

6 เสียงโทรศัพท์ที่สิ้นครีตคราดอยู่บนโซฟาไม่ใช่เพียงแค่เรียกความสนใจ แต่ยังเรียกเสียงถอนหายใจจากความเบื่อหน่ายของณัฏฐาได้อีกด้วย

ชายหนุ่มมองชื่อที่ปรากฏอยู่บนหน้าจอสมาร์ตโฟนแล้วก็ถอนหายใจอีกระลอก

จะไม่รับก็ไม่ได้...

“ครับพี่แอ้ว” ชายหนุ่มกรอกเสียงที่เต็มไปด้วยความเบื่อหน่ายปนรำคาญ ไม่คิดจะเก็บซ่อนความรู้สึกใดๆ ทั้งสิ้น ณัฏฐาไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องทำแบบนั้น

“ดูคลิปสั้นๆ ของจีจีหรือยัง”

คำถามของพี่แอ้วทำให้ณัฏฐาหนีกัย้อนไปถึงคลิปวิดีโอสัมภาษณ์ที่เขาเพิ่งเปิดฟังไปเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้ บางถ้อยคำที่ได้ยินยังฝังชัดในสมองอยู่เลย และนั่นก็เป็นสาเหตุที่ทำให้มุมปากของณัฏฐาบิดเป็นรอยยิ้ม

...รอยยิ้มเหยียดหยัน

‘จี้ว่าเรื่องรีเทิร์นคงไม่มีโอกาสแล้วมังคะ ฉัตรเขาก็ดูจะมูฟออนก่อนที่เราสองคนจะเลิกกันแล้วด้วยซ้ำ’ จีรวลัยตอบคำถามของบรรดาสื่อมวลชนด้วยสีหน้าที่บ่งบอกว่าเจ้าตัวเศร้าหมอง แต่ฉัตรรู้...ว่าหล่อนไม่ได้รู้สึกอย่างนั้นจริงๆ หรือ

จีรวลัยเป็นถึงนางเอกเบอร์ต้นของช่อง เรื่องตีหน้าเศร้าให้คนดูเป็นเรื่องถนัดของหล่อนอยู่แล้ว

‘แปลว่าจบไม่ได้?’

‘ก็ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกคะ’

‘แล้วแบบนี้จะมีปัญหาเวลาทำงานร่วมกันไหมคะ’

‘จี้ว่าทั้งจี้และฉัตรต่างก็เป็นมืออาชีพมากพอ เรื่องการทำงานร่วมกันไม่เป็นปัญหาหรอกคะ’

ฉัตรแเบะปากให้กับคำตอบที่แสนจะนางเอ็กนางเอกของจีรวลัย ลองมาถามเขาดูไหมล่ะ เขาก็คงตอบไปทำนองที่ว่า ‘ร่วมงานนะร่วมได้ แต่ถ้าเลือกได้ก็เลือกที่จะไม่ร่วมงานกันดีกว่า’

‘แล้วเรื่องที่ฉัตรไปเกี่ยวข้องกับสารพัดกรรม จีทราบรายละเอียดหรือเปล่า พอจะบอกได้ไหมคะ’

‘จี้ไม่ทราบเลยคะว่าทำไมฉัตรถึงได้เข้าไปอยู่ในเหตุการณ์เลวร้ายแบบนั้นได้ จี้ไม่คิดว่าฉัตรจะทำเรื่องแบบนั้นได้จริงๆ’

‘เห็นว่าตอนนี้อยู่ในระหว่างการสอบปากคำเพิ่มเติม ในฐานะคนเคยรู้สึกดีต่อกัน จี้ได้มีการให้กำลังใจฉัตรบ้างไหมคะ’

จีรวลัยพยักหน้าน้อยๆ มือข้างหนึ่งยกขึ้นมากรีดปลายนิ้วตรงหางตาประหนึ่งว่าหล่อนรู้สึกกับเรื่องนี้เสียจนน้ำตาซึม ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมาตอบคำถามของบรรดานักข่าวอีกครั้ง

‘จิโร.หาฉัตรแล้วคะ แต่ฉัตรไม่ยอมรับสายเลย ส่งข้อความไปก็ไม่อ่าน คงกำลังยุ่งๆ เรื่องให้ปากคำกับตำรวจอยู่ แต่จี้ก็ฝาก

กำลังใจผ่านพีแอมผู้จัดการไปแล้วนะคะ เดียวกลับไปถึงคอนโดฯ ก็ว่าจะลองโทร.หาฉัตรอีกรอบ อย่างน้อยๆ ฉัตรก็จะรู้ว่าจ๊วยยังอยู่ ตรงนี้ไม่ได้ทิ้งไปไหน ถ้าฉัตรหันมา...ฉัตรก็จะเห็นจ๊วยเสมอ'

“ฟังแล้วครับ” ณฉัตรดึงสมาธิให้กลับมาอยู่กับเหตุการณ์ปัจจุบัน เขาตอบคำถามที่พีแอมถามเขาเมื่อครู่ด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย ทว่าความเยาะหยันยังเกลื่อนอยู่บนใบหน้าคมสัน “ก็ตอบสมกับเป็นนางเอกดี”

จิรวลัยควรจะได้รับรางวัลนักแสดงดีเด่นแห่งปี แสดงเก่งเหลือเกิน ไม่ว่าจะอยู่ต่อหน้ากล้องตัวไหน

เฮอะ! โทร.หาเขาอย่างนั้นหะรอ ณฉัตรไม่ยกรู้ว่าจิรวลัยโทร.หาเขาหรือว่าส่งข้อความมา เขาไม่ได้รับการติดต่อจากหญิงสาว แม้แต่ครั้งเดียวตั้งแต่ที่เลิกรักกัน จิรวลัยต่อแหล่ใส่ผู้ชายอีกแล้ว แต่อันที่จริงก็ดีแล้วละที่หล่อนไม่ติดต่อมา เขาจะได้ไม่ต้องเสียเวลาบล็อกเบอร์โทรศัพท์ให้ยุ่งยาก!

“นี่ฉัตรไม่ได้ฟังจนจบใช่ไหม” คนปลายสายถามกลับมาด้วยน้ำเสียงติดจะร้อนรน

“เปล่าครับ ฟังแล้วคลื่นไส้ ก็เลยเลิกฟังดีกว่า”

“โธ่! ฉัตรนี่หะ ไม่รู้จักฟังให้จบ”

“มีอะไรน่าฟังงั้นหรือครับ” ณฉัตรถามกลับด้วยน้ำเสียงเบื่อหน่าย เขาว่าเขาฟังจิรวลัยไปปดหมดทีจมานานเกินพอแล้ว ยังจะต้องให้ทนฟังอะไรอีก

“ไม่ใช่เรื่องน่าฟังหรอก แต่ก็เป็นเรื่องที่ฉัตรควรฟัง จี๊ดนหลุดออกไปนะสิว่าช่องจะถอดฉัตรออกจากละครที่ต้องเล่นคู่กัน ที่นี้แฟนคลับก็ออกมาทวิตกันสนั่นกดดันให้ช่องรีบตัดลินใจก่อนละครจะเปิดกล้อง เพราะไม่ยอมให้จี๊ดต้องมาแปดเปื้อนเพราะฉัตร!”

“แล้วทางผู้ใหญ่ว่าไงบ้างครับ” ณฉัตรถามด้วยน้ำเสียง

ที่ไม่ต่างจากเดิม บ่งบอกว่าเขาไม่ได้เป็นเดือดเป็นร้อนกับเรื่องนี้สักเท่าไร

“จะว่าไงละ ก็เรียกฉัตรเข้าไปพบนะสิ”

ฉัตรถอนหายใจอีกหน เป็นการถอนหายใจด้วยความเบื่อหน่ายเหมือนครั้งก่อนๆ ให้อายสิ! ดูเหมือนว่าวันนี้เขาจะถอนหายใจมากเกินไปหน่อยแล้ว

“ไม่ไปได้ไหมครับพี่แแล้ว จะถอดผมก็ถอดเลย ไม่ต้องลีลา”

“เข้าไปคุยสักหน่อยดีไหม เพื่ออะไรมันจะไม่เลวร้ายอย่างที่คิด”

“ผมว่าชีวิตผมมันเลวร้ายขั้นสุดแล้วนะครับ พี่แแล้วทำใจเถอะต่อให้ผมหลุดจากการเป็นผู้ต้องสงสัย แต่กระแสนักขบก็คงประณามผมอยู่ดี ผมคิดเอาไว้ตั้งแต่แรกอยู่แล้วว่ายังไงก็คงไม่รอดหรอก พี่แแล้วคุยกับทางช่องได้เลยว่าให้หาพระเอกใหม่ อะไรที่มันเข้าส่วนของการผัดลัญญาก็แจ้งค่าปรับมาให้ผมก็แล้วกัน ส่วนพี่แแล้วก็เอาเวลาไปปั้นเด็กใหม่ดีกว่า ผมคงทำเงินให้พี่แแล้วแล้วแหละ”

“พูดอะไรอย่างนั้นล่ะฉัตร”

“ก็พูดไปตามเนื้อผ้า หรือพี่คิดว่าช่องจะอยากจ้างผมต่อ”

ตอนแรกที่ฉัตรออกมาประกาศว่าเลิกกับจิรวลัย คู่จิ้นที่ผันตัวมาเป็นคู่จริงซึ่งคบหากันในฐานะแฟนมายาวนานเกือบห้าปี ก็โดนกระแสแฟนคลับถล่มแทบแยแล้ว นี่จู่ๆ ชายหนุ่มดันไปอยู่ในเหตุการณ์ฆาตกรรม แถมสถานการณ์ยังบ่งชี้ไปในทิศทางที่ว่าฉัตรเป็นฆาตกรเข้าไปอีก พอเป็นแบบนี้สปอนเซอร์ก็ถอนโฆษณากันรัวๆ นิตยสารขอเปลี่ยนตัวนายแบบ งานอีเวนต์ก็โดนแคนเซิลละครที่กำลังจะเซ็นสัญญา ก็ถูกระงับ ส่วนละครเรื่องที่กำลังจะเปิดกล้องในอีกสองสัปดาห์ก็... กำลังจะถอดฉัตรออกจากความเป็นพระเอก

ความช่วยเหลืออะไรมันจะกระหน่ำมาพร้อมกันขนาดนี้ นี่ยังไม่
นับกระแสสังคมที่รุมประณามทั้งที่ยังไม่ได้ข้อสรุปอีกต่างหาก
พวกนักเลงคีย์บอร์ดนี่ก็เหลือเกินจริงๆ สรรหาคำดำได้หยาบคาย
เหลือเกิน เล่นเอาผู้ชายที่ถือได้ว่าภูมิต้านทานแข็งแกร่งอย่างฉัตร
ยังต้องปิดคอมเมนต์อินสตาแกรมหนี

คนเรานี้ก็นะ... ตัดสินกันทั้งที่ยังไม่มีหลักฐานด้วยซ้ำ ไม่ได้
นึกถึงจิตใจของคนที่ต้องมาโดนคนไม่รู้จักสาตพ่นความเกลียดชัง
ใส่บ้างเลย นี่ถ้าฉัตรเป็นคนประเภทที่ให้คำกับคำพูดของคนอื่น
มากกว่านี้ ไม่แน่ว่าเขาอาจจะเครียดถึงขั้นตรอมใจไปแล้วก็ได้

“น้องฉัตร...” พี่แ้ววทอดเสียงอ่อนมาตามสายโทรศัพท์
อดเป็นห่วงความรู้สึกของคนที่อยู่ในความดูแลของตนมาเป็นสิบปี
ไม่ได้

“ไม่ต้องมาทำสุ้มเสียงเป็นห่วงเป็นใยแบบนั้น ผมโอเค”

“ทำแบบนี้เหมือนพี่ทิ้งฉัตรเอาไว้กลางทางเลย”

ฉัตรหัวเราะเบาๆ นับเป็นเสียงหัวเราะครั้งแรกในรอบ
สัปดาห์เลยทีเดียว

“อย่าดึงตราบมาได้ไหม ผมไม่ได้เป็นอะไรจริงๆ เรื่องที่เจออยู่
ก็ไม่ใช่ว่าจะรับมือไม่ได้เสียหน่อย อันที่จริงไม่มีงานแบบนี้ก็ดี
เหมือนกัน เดียวเคลียร์เรื่องกับทางตำรวจเสร็จ ผมก็ถือโอกาส
ไปพักร้อนด้วยเลย”

“พักร้อน? ที่ไหน”

“ขอไม่บอกนะครับ ช่วงนี้ผมอยากได้ความเป็นส่วนตัวจริงๆ”
ไม่ใช่กลัวว่าพี่แ้ววจะมารบกวนหรือลากตัวกลับไปทำงานหรอก
แต่กลัวว่าพี่แ้ววจะไปหลุดปากบอกใครเข้านะสิ

...พี่แ้ววชะด้วย!

“อย่าทำให้พี่เป็นห่วงนำฉัตร”

“ผมดูเหมือนคนที่จะดูแลตัวเองไม่ได้หรือไงครับ”

“ไม่ใช่แบบนั้นเสียหน่อย”

“หรือกลัวผมจะคิดสั้น”

ณัฏฐ์ตระหนักรู้ว่าคำถามนี้คงไปจี้ใจพี่แแล้วเข้า รายนั้นเงียบไป
อึดใจหนึ่งก่อนจะยอมรับเสียงอ่อย

“ก็สถานการณ์ของณัฏฐ์ในตอนนี้นั้นมันทำให้พี่เป็นกังวลว่าณัฏฐ์
จะทำอะไรลงไปโดยที่ตัวเองก็ไม่วู้ตัว”

“ผมไม่ใช่คนแบบนั้น” พูดแล้วณัฏฐ์ก็ถอนหายใจออกมา
เฮือกหนึ่ง ครั้งที่เท่าไรของวันแล้วนะ “ผมแค่อยากไปพักผ่อน
เงียบๆ จริงๆ ครับ พี่แแล้วก็รู้ว่าช่วงนี้ผมโดนหึงจากหึงนักข่าวแล้วก็
แพนคลับ ผมต้องการความสงบสุขในชีวิตบ้าง”

“นี่คงไม่ได้คิดจะไปบวชหรือกัซใหม่”

ณัฏฐ์ถึงกับขำลั่นเลยคราวนี้ “ยังครับ ยังไม่เอยากไปเป็น
มารคาสนา”

“งั้นพี่ก็ค่อยโล่งใจขึ้นมาหน่อย ถ้าจะให้ดีก็ส่งข่าวพี่หน่อย
ก็แล้วกัน”

“จะพยายามครับ” ณัฏฐ์ยังไม่รับปากเสียทีเดียว อย่างที่บอก
ว่าเขาต้องการความสงบสุขในชีวิต ไม่ได้เอยากให้ใครรู้จริงๆ ว่าเขา
ทำอะไรอยู่ที่ไหน ไม่เอยากให้มีใครตามเขาเจอ

หลายเดือนมานี้ชีวิตเขาค่อนข้างพลิกไปจากหน้ามือไปสู่
หลังเท้า จากซูเปอร์สตาร์ดาวรุ่งตัวท็อปของช่องก็กลายเป็น
พระเอกดาวร่วงที่การงานถดถอยหนีหายหลังจากที่ประกาศเลิก
กับคู่จิ้นคู่จริงอย่างจิวรัลย์ แถมเขายังรู้จักกับเหยื่อในคดีฆาตกรรม
เมื่อสองสัปดาห์ก่อน ซ้ำร้ายยังพบหลักฐานที่โยงมาถึงเขาอยู่กับ
คนตาย! เขาก็เลยต้องกลายเป็นผู้ต้องสงสัยอันดับหนึ่ง ซวยจริงๆ
เลย!

นอกจากหวิดจะโดนตีบส่งออกจากวงการบันเทิง ฉัตร
ยังต้องต่อสู้กับกระแสสังคมที่รุมประณามว่าเขาเป็นพระเอกใจโหด
หน้าตาดีแต่กลับอำมหิตผิดมนุษย์มนา

แหม...อยากจะถามกันว่าพวกที่เอาแต่กันด่ากล่าวหาคนอื่น
ทั้งที่ไม่รู้ว่าเรื่องจริงมันเป็นมาอย่างไรนี่มีความเป็นมนุษย์กันสูงส่ง
สักแค่ไหนเชียว แต่พูดไปก็ไม่ต่างจากเท้ามันรูดลงบนกองไฟ
ยิ่งจะทำให้กระแสตีกลับเขามากขึ้นเป็นเท่าตัว ฉัตรก็เลยเลือก
ที่จะเงียบเอาไว้ดีกว่า ลำพังแค่นี้ก็ปวดหัวมากพออยู่แล้ว

เพราะโลกของเขามันวุ่นวายแบบนี้ ชายหนุ่มเลยคิดว่าการ
โดนยกเลิกงานกะทันหันมันก็มีข้อดีอยู่เหมือนกัน อย่างน้อยๆ
เขาก็จะได้หยุดพักจริงๆ จังๆ อย่างที่ไม่ได้ทำมานานแล้ว ใช้เวลา
กับตัวเองโดยที่ไม่มีสายตาจากคนในสังคมจ้องมอง

แล้วที่สำคัญ...จะได้มีเวลาไปสืบสาวราวเรื่องให้มันรู้กันไปเลย
ว่าใครหน้าไหนที่มันชักนำให้เขาไปโผล่อยู่ในสถานที่เกิดเหตุ
ฆาตกรรมจนดูเหมือนว่าเขาเป็นฆาตกร

ฉัตรไม่คิดจะปล่อยให้ตัวเองตกเป็นจำเลยของสังคม
ไปตลอดชีวิตหรอก อย่างไรก็ตามเขาก็ต้องลากตัวผู้ร้ายตัวจริงออกมา
สู่สายตาประชาชนให้ได้!

1

พระเอกดาวร่วงและดวงช่วย

๕ ตั้งแต่กลับมาจากอังกฤษร่วมเดือน วันนี้เป็นวันแรก
ที่คิดว่าได้ออกมาทะเลนอกบ้าน ตั้งใจว่าจะไปเดินหาซื้อต้นไม้
เสียหน่อย พอดีกับที่วิจิตราเพื่อนสนิทมาทำงานที่เชียงรายพอดี
เธอก็เลยถือโอกาสนี้ซื้อมั้งพร้อมๆ กับอัปเดตข่าวคราวของเพื่อน
ไปด้วย

ล่าสุดเห็นไอ้วิวโพสต์คร่ำครวญถึงผัวมโนของมันในเฟซบุ๊ก
จะเป็นจะตายให้ได้ทั้งที่ผู้ชายคนนั้นก็ไม่ได้เป็นญาติทางใดกับมัน
วิถีตั้งก็แบบนี้แหละนะ เขาเจ็บ ก็เจ็บไปกับเขาด้วย

“ไ้คะเพื่อน ช่วงนี้หม่นเศร้าอะไรนักหนา ฉันเห็นแกพร่ำเพ้อ
จะเป็นจะตายทุกวัน ฉันตรัสว่าแกเขาก็พ้นจากการเป็นผู้ต้องสงสัย
แล้วไม่ใช่หรือไง”

แน่นอนว่าผัวในที่นี้ย่อมไม่ได้แปลว่าสามี แต่หมายถึงผู้ชาย
(ในทีวี) ที่เพื่อนชอบ วิจิตราชอบผู้ชายคนไหนก็เหมาะว่าเป็นผัว
ไปหมดนั่นละ

ล่าสุดเพื่อนก็ชี้ข้าเพราะว่าฉัตร เเมน¹ อันดับหนึ่งในใจ
 ดันเข้าไปพัวพันกับคดีฆาตกรรมปริศนาที่กำลังโด่งดังอยู่ในตอนนี้
 เท่าที่ศิธาไล่อ่านสรุปก็ได้ความว่ามีผู้หญิงคนหนึ่งถูกทำร้ายร่างกาย
 จนตาย แล้วคนร้ายก็นำศพไปโยนไว้ในตู้เย็นเพื่อไม่ให้ส่งกลิ่น
 ที่พระเอกหนุ่มชื่อดังอย่างฉัตรเข้าไปเกี่ยวข้องเพราะเขาเคยมีข่าว
 กับผู้หญิงที่ตาย มีหน้าซ้ำตอนที่ตำรวจเจอศพ ในมือของหล่อน
 ยังกำแหวนวงหนึ่งเอาไว้อีกต่างหาก

...มันเป็นแหวนของแบรนดี้ที่ฉัตรเคยเป็นพริเซนเตอร์นะ
 พิเศษกว่าวงอื่นตรงที่ทางแบรนดี้ทำขึ้นมาให้ฉัตรโดยเฉพาะ
 มันมีชื่อของพระเอกหนุ่มสลักอยู่บนนั้นด้วย

“เฮ้อ...” วิจิตราถอนหายใจยาว ความทุกข์ของคนเป็นดิ่ง
 ก็คือการเห็นเมนตัวเองต้องเผชิญกับเรื่องไม่ดี ใจมันพลอยจะพัง
 ตามเขาไปด้วย “พ้นจากการเป็นผู้ต้องสงสัยแล้วก็จริง แต่ตำรวจ
 ยังหาตัวคนก่อเหตุไม่ได้ คดีนี้ก็เลยกลายเป็นคดีมูมดำ² ใครต่อใคร
 ก็เลยยังไม่เลิกสงสัยว่าแท้จริงแล้วฉัตรเป็นฆาตกร”

“เดี๋ยวตำรวจก็หาตัวคนร้ายได้น่า” ศิธาปลอบใจเพื่อน

“ผ่านมาเป็นอาทิตย์แล้วยังไม่เห็นมีอะไรคืบหน้า ฉัตรของฉันท
 ก็ต้องโดนด่าอยู่แบบนี้ แล้วคนที่ด่านี้เคยเป็นแฟนคลับเขามาก่อน
 ด้วยซ้ำ อะไรกันอะ สถานการณ์แบบนี้ต้องคอยให้กำลังใจสิ ฉันทว่า
 ฉัตรต้องเสียใจมากๆ แน่เลย ลำพังงานหด อีเวนต์หายก็แย่พอแล้ว
 นี่แฟนคลับตัวเองแท้ๆ ยังไม่เชื่อว่าเขาไม่ได้ทำอะ”

“ต่างคนก็ต่างความคิดนะแก ฉันทว่าแกอย่าเอาใจไปผูกกับ

¹ เมน (Main) ตามพจนานุกรมไทย-อังกฤษแล้วจะแปลว่าสำคัญที่สุด แต่ในที่นี้หมายถึงศิลปิน
 ที่เราชอบมากที่สุด หรือเรียกอีกอย่างว่า ‘เมนหลัก’ นอกจากนี้ยังมีตำแหน่ง ‘รอง’ หมายถึงศิลปิน
 ที่ชอบรองลงมา หรือ ‘เหนือเมน’ หมายถึง ศิลปินคนที่ดึงความสนใจไปจากเมนได้ในบางครั้ง
 บางคราว

² คดีที่หาผู้กระทำความผิดไม่ได้

คนอื่นให้มากนักเลย แกจะเครียดเองเสียเปล่าๆ”

คิศาไม่ได้อะไรกับฉัตร เธอไม่ได้รู้จักเขา เขาจะเป็นอย่างไร มันก็เรื่องของเขา ห่วงก็แต่เพื่อนเธอเนี่ย วิจิตราดูจะเป็นเดี๋ย เป็นร้อนกับสิ่งที่ฉัตรต้องเจอมากเหลือเกิน เข้าใจแหละนะว่ารักว่าชอบ แต่มันต้องขนาดนี้เลยหรือไงกัน

“ก็มันหยุดเศร้าไม่ได้นี่หว่า ฉัตรนะเม่นฉันเลยนะเว้ย การที่เขาต้องมาหายหน้าหายตาไปเพราะเรื่องแบบนี้มันไม่ดีเลยอะ ไม่ดีมากๆ แล้วเจอกระแสสังคมกระหน่ำเข้าไปแบบนี้ ใจเขาจะเป็นยังไงบ้าง ก็ไม่รู้ โธ้ย...แค่คิดอ้าวก็ปวดใจแล้วเนี่ย”

คิศาไม่แน่ใจนักว่าเพื่อนเธอแสดงออกเวอร์เกินไปหรือเปล่า เธอเองก็ไม่ใช้สายปลื้มดาราเสียด้วย ก็เลยเข้าไปไม่ถึงความรู้สึกของเพื่อน ถึงอย่างนั้นหญิงสาวก็รู้ว่าเธอไม่ควรจะไปซ้ำเติมให้เพื่อนต้องปวดใจไปมากกว่าเดิม

“งั้นในฐานะที่เกเต็งเขามากแล้ว แกก็ก็เป็นคนที่เชื่อว่าเขาไม่ได้เกี่ยวข้องกับการฆาตกรรมจริงๆ แกก็ให้กำลังใจเขาต่อไป ก็เหมือนที่แกเคยทำตลอดมาไง”

“ฉันอยากทำได้มากกว่านี้จังเลยอะ แกว่าฉันควรจะทำยังไงดี ไปสืบเรื่องนี้เลยดีไหม ลากตัวผู้ร้ายตัวจริงออกมาให้ได้ ฉัตรจะได้พ้นจากการเป็นผู้ต้องสงสัยอย่างไร้ข้อกังขา”

“สติคะ!” คิศาตีดนิ้วตรงหน้าเพื่อนดังเป๊าะ “แกคิดว่าตัวเองเป็นใคร โคนันยอดนักสืบเธอ นี่...ถ้าบทสรุปของเรื่องนี้มันเป็นแบบนี้ แกก็ต้องยอมรับที่มันเป็นแบบนี้ ฉัตรของแกเขาก็แตกต่างให้ตัวเองแล้ว แกคิดว่าคนที่ต้องเข้าไปพัวพันกับเรื่องรุนแรงขนาดนั้นเขาจะไม่สู้เพื่อตัวเองจนเต็มทีหรือไง เขาตกเป็นผู้ต้องสงสัย เขาก็ทำให้ตัวเองพ้นจากสถานะนั้นมาแล้ว ส่วนแก...แกเป็นดิ่งสิ่งที่แกทำได้ก็คือสนับสนุนเม่นของแกต่อไป หรือไม่ก็...มองหา

ผู้ชายคนใหม่มาแทนที่เขาดีไหม”

วิจิตราสะบัดหน้าพริต “ไม่มีทาง ฉันน่าจะยกตำแหน่งนัมเบอร์วัน
ในหัวใจของฉันให้ฉัตรไปแล้ว ไม่มีทางให้ใครมาแทนที่หรอกยะ”

ศศิธรยิ้มให้กับท่าทางขึงขังของเพื่อน ทว่าสายตาก็ไม่ได้
แสดงออกว่าเชื่อคำพูดของวิจิตราเลยสักนิด

ก็...คำพูดแบบนี้เธอได้ยินมาตั้งหลายครั้งแล้ว ตั้งแต่มัธยม
มหาวิทยาลัย จนตอนนี้เรียนจบมีงานทำ วิจิตราก็ยังพูดแบบนี้
อยู่อีก พูดแล้วก็ไม่เห็นจะทำอย่างที่ว่าเลยสักครั้ง ใ่วิวก็ยังไม่
เปลี่ยนเมนเป็นว่าเล่นตามวาระและโอกาสอยู่ดี

ศศิธรคิดว่าครั้งนี้ก็คงไม่ต่างกัน ถึงอย่างนั้นก็ยังพยักหน้า
เออออไปกับคำพูดของเพื่อน

...ก็เหมือนที่ทำมาตลอดเวลาที่ได้ยินประโยคแบบนี้แหละ

“จ้ะ แล้วฉันจะคอยดู”

ว่ากันตามตรง ฉัตรไม่ค่อยชอบช่วงเวลาของตัวเองว่าง
จนไม่มีอะไรทำแบบนี้สักเท่าไร เขาเคยเผชิญสถานการณ์แบบนี้
มาแล้วหนหนึ่งในช่วงที่มีโรคระบาดโควิด³ ตอนนั้นรัฐบาล
มีมาตรการให้ชะลอการถ่ายทำละครและภาพยนตร์ออกไปจนกว่า
สถานการณ์โรคระบาดจะคลี่คลาย พออยู่ในช่วงล็อกดาวน์ เขา
ก็แทบไม่ได้ออกจากคอนโดฯ ไปไหนเหมือนกัน

แต่ตอนนั้นก็ไม่ได้รู้สึกเซ็งเท่ากับตอนนี้

อาจเป็นเพราะบริบทมันต่างกันด้วยมั้ง ตอนนั้นเขาไม่ต้อง
ทำงานเพราะความจำเป็น ส่วนตอนนี้...เขาไม่ได้ทำงาน เพราะ

³ โรคโควิด-19 คือ โรคติดต่อซึ่งเกิดจากไวรัสโคโรนาชนิดที่มีการค้นพบล่าสุด ซึ่งมีการระบาด
ในเมืองอู่ฮั่น ประเทศจีนในเดือนธันวาคมปี ค.ศ. 2019 และได้มีการระบาดใหญ่ในหลายประเทศ
ทั่วโลก

ไม่มีงานให้ทำอะไรล่ะ

“ดวงซวยมันเป็นแบบนี้เองเนอะก๊วิน” ณิชัตรก้มหน้าลงไป
บ่นกับเจ้าหมาครอกี่ที่เขาชอบหิวมันมาถึงเชียงรายด้วย มีก็ผู้ก
เปลผ้าฝ้ายที่เพิ่งซื้อมากับต้นเสาไปพลาง ไม่นึกมาก่อนเหมือนกัน
ว่าชีวิตจะมีไทม์เมนต์แบบนี้ด้วย

บ้านหลังนี้เป็นบ้านไม้ยกพื้นแบบมีใต้ถุน เดิมเป็นของแม่เขา
แต่พอณิชัตรโตมาหน่อย แม่ก็โอนทั้งบ้านทั้งที่ดินให้เขา ชายหนุ่ม
เคยมาที่นี่แค่ครั้งเดียวตอนช่วงที่โอนบ้านนั้นละ ที่นี้ไม่มีใครอยู่
พอแม่แต่งงานก็ย้ายไปอยู่กับพ่อที่กรุงเทพฯ บ้านหลังนี้ก็เรียกได้ว่า
แทบจะทิ้งร้าง ณิชัตรไม่เคยคิดแวะเวียนมาที่นี่เลย ไม่มีธุระอะไร
ให้ต้องมา จนกระทั่งเขามองหาความสงบสุขให้ชีวิต ณิชัตรก็เลย
นึกถึงบ้านหลังนี้ขึ้นมา

สัปดาห์แรกที่อยู่ที่นี่เขาุ่นวายกับการเปลี่ยนเฟอร์นิเจอร์
ในบ้าน ของเก่าถ้าขายไม่ได้ก็บริจาคหรือไม่ก็ทิ้ง ก็ก็น้ำบางอัน
เปิดใช้ไปครึ่งสองครึ่งก็รั่ว ต้องเปลี่ยนใหม่ ที่นี้เขาก็เลยคิดว่าไหนๆ
เปลี่ยนแล้วก็เปลี่ยนมันทั้งบ้าน ไปอย่างนั้นก็เวียนกันพักอยู่นี้ละ

คนเคยสบายมาทั้งชีวิตแทบอยากจะหอบเสื้อผ้ากลับกรุงเทพฯ
ติดก็ตรงที่ไม่อยากไปเจอความุ่นวายที่คงจะรอเขาอยู่เพียง

ทั้งหน้าข่าว ทั้งผู้คน มีแต่คนรอซ้ำเติมเขาทั้งนั้น

งั้นอยู่มันที่นี่ก็ได้ ไม่สะดวกสบายกาย แต่อย่างน้อยๆ
ก็สบายใจกว่า...มั้ง?

ครี๊ด ครี๊ด ครี๊ด

ณิชัตรเหลือบตาไปมองโทรศัพท์ที่สั้นครี๊ดคราดอยู่ตรงบันได
ใช้...เขาเป็นคนวางมันไว้ตรงนั้นเองละ ก็ถ้าไม่วางตรงนั้นก็ไม่มีที่อื่น
ให้วางแล้ว ใต้ถุนโล่งไม่มีอะไรเสียหายขนาดนี้ ถ้าไม่วางไว้ตรงบันได
ก็ต้องวางบนพื้นนั่นละ

สายเรียกเข้าจาก ‘ป่าหนอม’ ทำให้ฉันทัดตลिनใจที่จะไม่ปล่อยให้โทรศัพท์ของตัวเองสั้นอยู่แบบนั้น เขาตั้งชื่อที่ผูกกับเสาจนแน่น จากนั้นก็เดินไปหยิบโทรศัพท์มาดรับสาย

“ครับป่าหนอม”

ป่าหนอมเป็นทั้งแม่บ้านและแม่นมของเขา ป่าทำงานรับใช้แม่เขาตั้งแต่ทำน้าย้ายไปอยู่กรุงเทพฯ เลี้ยงเขามาตั้งแต่เขาเกิดนั่นละ ฉันทร์ก็เลยนับถือป่าหนอมเหมือนเป็นแม่อีกคน

“เป็นไงบ้างคะคุณฉัตร อยู่ที่นี่สบายดีไหม”

ฉันทร์หัวเราะนำไปก่อน คำถามของป่าหนอมเป็นคำถามง่ายๆ ซิมพลีๆ แต่ตอบยากเหมือนกันแฮะ

“แรกๆ ก็ลำบากหน่อยครับ แต่ตอนนี้ก็สบายขึ้นมาแล้ว” ไม่ได้สะดวกเท่ากับตอนที่เขาอยู่กรุงเทพฯ เทียบกันไม่ได้เลยละ แต่เอาเถอะ...ฉันทร์ถือว่าให้คะแนนความสงบก็แล้วกัน

“ขาดเหลืออะไรไหมคะ ถ้าคุณฉัตรต้องการอะไรบอกป่าเลยนะ เดี่ยวป่าจะโทร.ให้ญาติๆ เข้าไปดูแล”

“ไม่ต้องหรอกครับ” ฉันทร์รีบห้าม เพราะแบบนี้เขาถึงต้องจัดการอะไรเองโดยไม่รบกวนป่าหนอม กลัวแกลจะโทร.ไปสั่งให้พรรคพวกมาช่วยจัดแจง “ผมจัดการอะไรๆ เข้าที่เข้าทางหมดแล้ว ไม่รบกวนใครแล้วละครับ ผมเองก็อยากอยู่เงียบๆ ด้วย ป่าหนอมก็อย่าลืมหันทีตกลงไว้กับผมนะครับ อย่าบอกใครว่าผมมาอยู่ที่นี่”

“คะ ไม่บอกคะไม่บอก เมื่อก่อนคุณท่านมาถามป่าว่าได้ติดต่อกับคุณฉัตรบ้างหรือเปล่า ป่าก็ไม่ได้บอกนะคะว่าคุณฉัตรไปอยู่แม่สาย”

คุณท่านที่ป่าหนอมพูดถึงก็พ่อของฉันทร์นั่นละ พ่อแท้ๆ ที่ไม่ได้เชื่อสนิทใจนักว่าเขาเป็นผู้บริสุทธิ์

หึ! ชีวิตมีขึ้นมีลงนะนะ บางทีมันก็ทำเหวแบบสุดๆ ไปเลย

เหมือนกัน

“ขอบคุณครับ กับอาชีพหรือคนอื่นๆ แม้กระทั่งพี่แฉ่ว ผู้จัดการผมก็ห้ามบอกระยะครับ” ณิชัตรต้องยั้งก็เพราะอยากให้แน่ใจว่าป้าถนอมจะไม่หลุดปากพูดออกไปจริงๆ

อุตสำหรับหลบมาไกลถึงแม่สาย มาอยู่เงียบเชียบนอกเมืองห่างไกลความเจริญขนาดนี้แล้วก็ไม่อยากจะให้นักข่าวหรือว่าใครตามมาเจอ

“ป้าไม่บอกใครหรอกค่ะ เอ้อ...แต่ว่าคุณณิชัตรคะ พຽງนี้จะมีคนเข้าไปที่บ้านคุณณิชัตรนะค่ะ”

“มาที่บ้าน? แม่สายเนี่ยนะ”

“ใช่ค่ะ พอดีคุณเขาฝากของเอาไว้ที่ห้องเก็บของตรงใต้ถุนบ้านเขาฝากไว้กับแม่คุณณิชัตรนะค่ะ นี่เขาเพิ่งโทร.มาบอกป้าว่าพຽງนี้จะเข้าไปเอาของ เขามีกุญแจห้องเก็บของอยู่แล้วค่ะ คุณณิชัตรก็ไม่ต้องไปวุ่นวายอะไร เขาจะขนของออกไปเอง”

ณิชัตรนึกหน้ากับโทรศัพท์ “มีกุญแจ? แม่ให้เอาไว้หอรอรับแล้วในห้องเก็บของมีข้าวของสำคัญอย่างอื่นหรือเปล่า เขาจะไม่ขโมยอะไรไปใช่ไหม”

“อ้อ...ไม่ขโมยหรอกค่ะ บ้านเขาออกจะรวย แล้วในห้องเก็บของก็มีแต่ของของเขาแหละค่ะ ส่วนกุญแจที่ล็อกอยู่ก็เป็นกุญแจที่คุณเขาซื้อมาล็อกเองค่ะ”

“ทำเหมือนเป็นบ้านตัวเองเลยเนอะ” ณิชัตรอดบ่นไม่ได้

“บ้านเขาสนิทกับคุณแม่ของคุณณิชัตรค่ะ ตอนเด็กๆ เขาก็วิ่งเล่นอยู่ที่บ้านนั้นบ่อย เห็นคุณแม่คุณณิชัตรบอกว่าที่ดินผืนข้างๆ กันก็ของเขานั้นแหละค่ะ ปลูกบ้านหลังเล็กๆ เอาไว้แต่ก็ไม่ค่อยได้มาอยู่ เพราะครอบครัวนั้นเขาเป็นเจ้าของไร่กาแฟ แต่ก็อยู่ในละแวกนั้นแหละค่ะ”

“ไปประกาศเรื่องอะไรนั่นหรือเปล่าครับ”

“ใช่ค่ะ ไร่นั่นนั่นแหละ แหม...ป้าก็นึกชื่อไม่ออก ติดอยู่ที่ปลายลิ้น ว่าแต่คุณนัทรเวะไปเที่ยวมาแล้วหรือคะ”

“เปล่าหรือครับ” เขาไม่โผล่ไปในสถานที่ที่ดูแล้วว่าจะมีคนรู้จักเขาหรอก ไม่อยากตกเป็นเป้าสายตาแล้วก็ขี้อายคนนะ “ผมขับรถผ่าน เห็นป้ายทางเข้าใหญ่โต”

“โรงกาแป้ใหญ่ที่สุดในเชียงรายแล้วละคะ ถ้าคุณนัทรเมื่อๆ ก็เวะเข้าไปได้ มีร้านกาแฟแล้วก็เปิดให้เข้าไปชมในส่วนของพื้นที่ปลูกกาแป้ด้วย”

“แนะนำขนาดนี้ ได้คำนายหน้าไหมครับเนี่ย”

“โอ้ คุณนัทรนะ ป้าก็แค่กลัวว่าคุณนัทรจะเหงา”

“ไม่เหงาหรือครับ มีกินนอยู่เป็นเพื่อนไง แล้วผมก็ชอบหนังสือมาเพียบเลย เอาไว้อ่านแก้เบื่้อ เอ้อ...แล้วเรื่องคนที่จะมาเอาของพรุ้งนี้ ป้าหนอมได้บอกเขาหรือเปล่าว่าผมอยู่ที่นี้”

“บ้าบอกว่ามีคนอยู่ค่ะ แต่ไม่ได้บอกว่าเป็นคุณนัทร ถ้าคุณนัทรไม่อยากจะให้เขารู้ก็ไม่ต้องลงไปตอนที่เขาเข้ามาที่บ้านนะคะ”

“เขาจะไม่ว่าไซ้ไหมที่ผมไม่ลงไปไยดีเขาเนะ”

“ไม่หรือคะ บ้าบอกเขาแล้วว่าคุณนัทรต้องการความเป็นส่วนตัว เขาเองก็ไม่ได้อยากจะรบกวนอะไรด้วย แต่จะเข้ามาเอาของที่ฝากไว้ก็เท่านั้นละคะ”

“ดีแล้วครับ ขอขอบคุณบ้าหนอมมากนะคะครับที่บอกเขาไปแบบนี้”

คุณนัทรไม่อยากจะให้ใครรู้ว่าเขาอยู่ที่นี้ รู้ว่าอยู่ที่แม่สายนะ ไม่เท่าไรหรอก อ้าเอาไม่ใช่เล็ก แต่ถ้ารู้ว่าเขามาพักอยู่ที่นี้ ที่บ้านของแม่เขาแล้วดันปากโป้งไปจนถึงหน้าหนาวละก็...เขาเซ็งตายเลย

นานแล้วที่ศิริราไม่ได้มาเดินหาของกินที่ตลาดกลางคืนแบบนี้ นานเท่ากับระยะเวลาที่เธอไปอยู่อังกฤษนั่นละ พอได้กลับมาแล้วบรรยากาศเดิมๆ ก็ซ่านเข้ามาในความรู้สึก พาให้หวนย้อนไปนึกถึงสมัยเป็นวัยรุ่น เธอมาฝากท้องไว้แถวนี้แทบทุกวันจนแม่ค้าจำหน้าได้แล้ว

จะว่าไป...ตอนนี้ก็ยังจำได้อยู่นั่นละ

“คุณหนาว! คุณลมหนาวใช้ก้อ ปีกมาแล้วกา ปีกมาตั้งแต่เมื่อใดเจ้า”

ศิริราส่งยิ้มหวานให้แม่ค้าเย็นตาไฟเจ้าประจำของเธอ ตอบคำถามด้วยน้ำเสียงสดใสเป็นมิตร

“กลับมาได้เดือนกว่าๆ แล้วคะ พอกับแม่เพ็งจะยอมปล่อยให้หนาวออกมาจากบ้าน” พูดแล้วก็หัวเราะออกมาเบาๆ เธอระมัดระวังตัวอยู่บ้านนานกว่าตอนอยู่ในชั้นตอนของรัฐเสี่ยอีก “ของหนาวเอาเหมือนเดิมนะคะ บะหมี่เย็นตาไฟต้มยำแห้ง”

“วันนี้รอนานหน่อยนะเจ้า มีลูกค้ำมาสั่งกลับบ้านไว้เพียบเลย”

“รอได้จ๊ะ ยังไงเย็นตาไฟป่าแจ่มก็คุ้มค่ากับการรอคอยอยู่แล้วว่ะแต่...วันนี้เจ้เพลินไม่อยู่หรือคะ” หญิงสาวเอ่ยถามถึงลูกสาวของป่าแจ่มที่ปกติมักจะอยู่ช่วยแม่ขายของ

“อยู่เจ้า อยู่ทุกวันนี้แหละ มั่นว่าไปซื้อส้มตำ เดียวก็คงมาถ้าเจอหน้าคุณหนาวคงจะเมาั้ไฟแลบน่าดู”

ศิริรายิ้มแล้วก็ไม่ได้ว่าอะไรอีก ก็เป็นที่รู้กันทั่วทั้งแม่สายว่าเจ้เพลินลูกสาวป่าแจ่มเป็นขาเมาั้ตัวแม่ในอำเภอ นี่ถ้าใครจะมีนัดที่ไหนแล้วบังเอิญผ่านมาเห็นเจ้เพลินอยู่ในระยะการมองเห็นให้รีบหลบเจ้เพลินก่อนเลย ไม่อย่างนั้นเจ้แกเข้ามาชวนคุยจนอาจจะทำให้ลืมเวลานัดไปเลยก็ได้

หญิงสาวเดินเข้าด้านในร้าน ตักน้ำแข็งใสแก้วให้ตัวเองแล้วก็

เลือกนั่งโต๊ะที่อยู่ใกล้กับรถเข็น เมื่อก่อนศิริราท์ชอบนั่งตรงนี้
เพื่อว่ามีข่าวสารอะไรอัปเดต ป้าแจ่มแกก็จะหันมาเล่าให้ฟังสลับกับ
ทำก๋วยเตี๋ยวไปด้วย

วันนี้ไม่ต่างจากเมื่อก่อนเลย...

“คุณหนาวเจ้า แล้วตอนนี้คุณหนาวอยู่ที่ไรหรือว่ามาอยู่ที่บ้าน
กลางสวนเจ้า” ป้าแจ่มถามทั้งที่มีมือก็ยังลวกเส้นลวกผักไปลวก

“หนาวก็ไปๆ มาๆ แหละละอะ แต่ว่าตอนนี้อยู่ที่บ้านกลางสวน
มากกว่า” บ้านกลางสวนที่ว่านี้เป็นบ้านที่อยู่แยกออกมาจากอาณาเขต
ไร่กาแพชของครอบครัวเธอ ที่ดินผืนนี้ก็อยู่ติดๆ กันนั่นละ แต่มัน
อยู่ลึกมากทางด้านหลัง เจียบสงบเหมาะกับการทำงานของเธอมากกว่า

ก่อนหน้าที่ดินผืนนั้นก็เป็นที่ดินเปล่าๆ ที่พ่อกับแม่ซื้อทิ้ง
เอาไว้เฉยๆ เพิ่งมาปลูกบ้านหลังเล็กๆ ตอนเธอเรียนชั้นประถม
แล้วก็ปรับปรุงพื้นที่รอบบริเวณให้ร่มรื่นขึ้น ings ได้เรียกกันติดปาก
ว่าบ้านกลางสวน เพราะบ้านหลังนั้นมีสวนต้นไม้ล้อมรอบนี่ละ

“แล้วคุณหนาวมาอยู่คนเดียวเลยก่อ”

“ก็ต้องอยู่คนเดียวสิคะ ป้าแจ่มจะให้หนาวอยู่กับใคร”

บ้านกลางสวนเป็นสถานที่วิ่งเล่นพักผ่อนในวัยเด็กก็จริง แต่
พอเธอโตจนขึ้นชั้นมัธยมก็แทบจะถูกปล่อยทิ้งร้างเอาไว้แบบนั้น
จนกระทั่งศิริราเรียนจบปริญญาตรีก็เลยขออนุมัติขอย้ายมาจากคุณพ่อ
ไปรีโนเวตบ้านหลังนั้น รวมถึงต่อเติมจนไม่เหลือเค้าเดิม หญิงสาว
ลงทั้งแรงกายและแรงใจไปกับการปรับปรุงบ้านหลังนั้น จนตอนนี้
คนในครอบครัวก็ถือว่าบ้านหลังนั้นเป็นของเธอไปโดยปริยายแล้ว

“ป้าก็นึกว่าคุณหนูจะมาอยู่เป็นเพื่อนคุณหนาวเสียอีก”

คุณหนูที่ป้าแจ่มพูดถึงก็คือศิขริน พี่ชายฝาแฝดของศิริรา
ได้ชื่อว่าเป็นพี่ชาย คนก็เลยมักจะคิดว่าต้องหวังน้องสาว แต่
ความจริงแล้วศิขรินเกิดก่อนเพียงแค่วันไม่กี่นาทีเท่านั้น แล้วด้วย

ความเป็นแปดชายหญิง ถึงตอนเด็กจะสนิทสนมกันมากแค่ไหน แต่พอเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นต่างคนก็ต่างไปมีเพื่อนของตัวเอง คิศิราเรียนห้องเดียวกับพี่ชายฝาแฝดก็จริง แต่ศิรินก็มีกลุ่มเพื่อนผู้ชายของเขา ส่วนเธอคบแล้วก็ไปไหนมาไหนกับเพื่อนผู้หญิงมากกว่า ยิ่งพอตอนเรียนมหาวิทยาลัยก็ถือว่าเป็นช่วงที่แยกกันไปใช้ชีวิต ความสนิทสนมแบบในวัยเด็กก็พลอยลดลงไปเป็นเรื่องธรรมดา

อย่างไรก็ตาม คิศิรารู้ว่าศิรินยังเป็นห่วงเธอในฐานะพี่ชาย เขาห่วง แต่ไม่ได้หวง รู้ว่าเธอดูแลตัวเองได้ และไม่ว่าเขาจะมีเพื่อนใหม่ก็คนก็ตาม ศิรินก็ยังคงเป็นคนที่เธอสามารถพูดคุยปรึกษาเขาได้ในทุกๆ เรื่องอยู่ดี

“ซุนก็ต้องเฝ้าไร่ลิคะ”

ครอบครัวของคิศิราทำธุรกิจไร่มากแฟนครบวงจร ทั้งส่งออก เมล็ดกาแฟ มีร้านกาแฟซึ่งขายแฟรนไชส์ไปทั่วประเทศ ขณะเดียวกันก็เปิดพื้นที่บางส่วนในไร่ให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวและทัศนศึกษา แน่นนอนว่ากิจการใหญ่โตแบบนี้ก็ต้องมีคนคอยดูแล คิศิราโชคดีที่ศิรินเป็นเรียวแรงหลักในการดูแลกิจการของที่บ้าน เธอถึงได้มีเวลาไปเรียนในสาขาวิชาที่ชอบ

“แล้วไม่มีใครมาอยู่เป็นเพื่อนคุณหนาวเลยก้อเจ้า”

“ไม่มีหรอกค่ะ ทุกคนก็อยู่ที่ไร่กันหมด หนาวเองก็อยากทำงานงัยบๆ คนเดียวด้วย ถึงได้มานอนที่บ้านกลางสวนนี่แหละค่ะ”

“งั้นคุณหนาวก็ต้องระวังตัวให้ดีนะเจ้า”

“ระวังอะไรเธอแม่” ไม่ใช่เสียงของคิศิรา แต่เป็นน้ำเสียงของเพลินตาที่เดินถือจานส้มตำกลับมาพอดี พอหล่อนเห็นว่าลูกค้าที่นั่งอยู่ในร้านเป็นใครก็ทำตาโต ปรีเข้าไปนั่งร่วมโต๊ะด้วยทันที “คุณหนาว! ไม่เจอกันตั้งนาน สวยขึ้นนะคะเนี่ย”

คิศิรายิ้มรับคำชมจนแก้มปรี “เจ้เพลินก็สวยขึ้นเหมือนกันค่ะ”

“อู๊ย! คุณหนาวปากหวาน ชมแบบนี้เจ้เงินนะเนี่ย เอ่อ...ว่าแต่ เมื่อกี้คุยอะไรกับแม่อะ ระวังอะไรกันเธอ” เจ้เพลินก็เป็นแบบนี้ เสมอนั่นแหละ คุยเรื่องนี้อยู่แป็บๆ ก็เปลี่ยนประเด็นได้รวดเร็วฉับไว รวากับว่าเจ้แก่กลัวว่าจะคุยได้ไม่ครบทุกเรื่อง

“ก็เรื่องดาราที่ชื่อฉัตรไงล่ะ”

“ฉัตร? ฉฉัตรนะเธอคะ” คิศิราไม่แปลกใจหรอกที่ได้ยิน ชื่อนี้ ก็เรื่องของเขาคงจะดังสนั่นไซ้เซียลออกไปนาน

“คุณหนาวรู้จักໃໝ່คะ โอ๊ย...เจ้จะเสียดายเสียดาย หน้าหล่อๆ ไม่น่าไปทำตัวแบบนั้นเลย เจ้จะดูละครเขาแทบทุกเรื่อง แต่ก้ตันไปเป็นฆาตกรเสียได้ เจ้นี้สาปส่งแทบไม่ทันเลย”

“ก็ไหนว่าเขาหลุดจากการเป็นผู้ต้องสงสัยแล้วไม่ใช่เธอคะ” ทำไมเพลินตาถึงได้พูดออกมาเต็มปากเต็มคำว่าเขาเป็นฆาตกรล่ะ

“จะไม่หลุดได้ยังไงล่ะคะ ก็คุณอาที่เป็นนายตำรวจใหญ่มากดูแลคดีด้วยตัวเองขนาดนั้น ไม่เหลือหลักฐานอะไรให้มัดตัวเธอคะ นี่คงจ่ายเงินให้ญาติคนตายไปเยอะเหมือนกัน ทางนั้นถึงได้เงี้ยบกริบเหมือนไม่ติดใจอะไร” เพลินตาพูดแล้วก็หันไปสะกิดแม่ตัวเอง “เออเน้แม่ เข่าว่ากันว่าผู้หญิงคนที่ตายอะกำลังท้องอยู่ด้วยนะ แต่ไม่เห็นตำรวจแถลงผลชันสูตรเลย”

“ท้องด้วยหรอะ” นี่ถ้าไม่ติดว่าต้องทำกายเดียวให้ลูกคำที่สั่งเอาไว้ ป้าแจ่มคงจะวางกระบวยแล้วมานั่งจับเข่าแม้อด้วยกันแล้ว “ลูกฉฉัตรก่อน”

“ก็คงจะใช้แหละแม่ เพราะก่อนหน้าที่จะเกิดเรื่อง พวกซุบซิบดาราก็แอบถ่ายตอนที่ฉัตรไปไหนมาไหนกับผู้หญิงคนนี้อยู่บ่อยๆ คงมีซุ่มดิงกันอย่างที่เข่าแม้อกันนั่นแหละ”

“นี่มาได้แม้อะทั้งคนท้องคนใส่เลยเธอเนี่ย”

“กลัวว่าคนจะรู้หรือเปล่านั้นทำผู้หญิงท้อง เลยชิงฆ่าเสียก่อน”

คติหรานั่งฟังสองแม่ลูกวิเคราะห้กันราวกับเป็นผู้เกี่ยวข้อง
ในเหตุการณ์ด้วยความรู้สึกที่บอกไม่ถูก เธออ่านมาแต่สรุปข่าวจาก
สำนักข่าวที่ดูเชื่อถือได้ ไม่เคยไปไล่อ่านคอมเมนต์หรือความคิดเห็น
ของคนอื่นๆ ก็เลยไม่รู้ว่าคคนทั่วไปพูดถึงเรื่องนี้ในแง่มุมใดบ้าง
คาดไม่ถึงเลยนะว่จะกลายเป็นเรื่องร้ายแรงขนาดนี้ไปได้

จริงไม่จริงแค้ไหนก็ไม่รู้เหมือนกันแฮะ

“คุณหนาว คุณหนาวต้องระวังตัวก่อนเจ้า ยิ่งสวยๆ แบบ
คุณหนาวยิ่งต้องระวัง คนเรานี้มันก็ฐึ้นหน้าฐึ้นใจนะเจ้า เห็นหล่อๆ
แบบนั้นแต่ดันฆ่าคนตายอย่างเลือดเย็น คุณหนาวต้องระวังนะเจ้า”

แค่ประโยคเมื่อกี้ป้าแจ่มก็บอกให้เธอระวังไปตั้งสามรอบแล้ว
เป็นห่วงนะเธอรู้ แต่นี้พูดอย่างกับว่ภัยอันตรายอยู่ใกล้ตัวเธอ
อย่างนั้นละ

“ป้าแจ่มให้หนาวระวังอะไรคะเนี่ย ดาราที่ชื่อฉัตรนะเธอคะ”
“ใช่เจ้า”

“หนาวจะไปเจอเขาได้ยังไงล่ะคะ”

เพลินตาหันมาจ้องหน้าเธอตาโต “นี่คุณหนาวยังไม่รู้ใช่ไหมคะ
ว่ฉัตรอยู่ที่แม่สาย”

“คะ?” ฉัตรเนี่ยนะอยู่ที่แม่สาย

“เจ้าว่เขาคงเห็นนักข่าวมากบดานคะ เขาอยู่ที่แม่สายนี้แหละคะ
คุณหนาว แต่ไม่รู้ว่เขาพักอยู่ที่ไหนนะคะ เจ็ล่องไปถามๆ ดู
ก็ไม่มีใครรู้ คงเป็นโรงแรมหรือรีสอร์ทที่ไหนสักที่นั่นะ”

“เขาแค้มาเที่ยวหรือเปล่าคะ”

“ไม่ใช่หรอกคะ แม่ค้าแถวนี้พูดกันว่เขามาซื้อข้าวกินทุกวัน
มาอยู่เป็นอาทิตย์แล้วคะ เผลอๆ จะอยู่จนกว่ากระแสข่าวจะซา”

ป้าแจ่มยกขามเย็นตาไฟมาเสิร์ฟให้คติหริรา ไม่ว่ายล่ำหับลูกค้า
ประจำที่ตนเห็นมาตั้งแต่ยังเป็นวัยรุ่นน้อกรอบ

“ป่าถึงได้บอกไงคะว่าคุณหนาวต้องระวังตัว คนอะไร...
ทำผิดมาจะอัน แต่กลับใช้ชีวิตราวกับไม่มีอะหังเกิดขึ้น คนแบบนี้
น่ากลัวแต่ๆ เลยนะเจ้า”

“หนาวคงไม่เจอเขาหรอกค่ะ” คิศิราพูดไปอย่างตั้งใจคิด
บ้านกลางสวนของเธอไม่ได้อยู่ใกล้ตลาด แล้วที่ดินตรงนั้นก็เป็นที่
ที่ส่วนบุคคล ถ้าไม่ได้รับอนุญาตก็ไม่มีใครเข้ามาอยู่มาแล้ว

“แต่ยังงี้ก็ต้องระวังนะคะ คุณหนาวเป็นผู้หญิงอยู่บ้าน
คนเดียวยังงี้ก็อันตราย ใครมาเคาะเรียกกลางค้ำกลางคืนนี่อย่า
เปิดบ้านเชียวนะคะ ให้โทร.บอกคนที่ไร่หรือแม่ก็โทร.แจ้งตำรวจ
ไปเลย” เจ้เพลินตาไม่วายเตือนอีกคน

“แล้วระหว่างที่รอให้มีคนมา หนาวก็ต้องสวดมนต์ใช้ไหมคะ
เพราะไม่รู้ว่าจะจริงๆ แล้วที่มาเรียกอยู่กลางดึก เป็นผีหรือว่าเป็นคน”

“โอ้...คุณหนาว อย่าทำเป็นเล่นนะเจ้า ป้าเป็นห่วงแต่ๆ เน้อ”

“ก็หนาวไม่ยากให้เครียด หนานะดูแลตัวเองได้นะ ไม่งั้น
พ่อคงไม่ยอมปล่อยให้ไปเรียนที่อังกฤษคนเดียวหรอกค่ะ” คิศิรา
ดูแลตัวเองมาจนชิน ก็เลยไม่ได้รู้สึกว่าการอยู่บ้านคนเดียวเป็นเรื่อง
ที่น่ากลัวอย่างที่ป้าแจ่มกับเพลินตากำลังจินตนาการ “แต่หนาว
จะระวังตัวนะคะ ไม่ต้องห่วงหรอกค่ะ ถ้ามีใครมาทำอะไรหนาว
พอกับขุนเอาตายแน่!”

คิศิราตอบรับความหวังดีของป้าแจ่มกับเพลินตาเอาไว้อย่าง
ครึ่งๆ กลางๆ เพื่อไม่ให้พวกเขาเป็นห่วงมากนัก แต่จะให้เธอ
กลับไปใช้ชีวิตอยู่แต่ในไร่มันก็ไม่ใช่วิถีของเธออีกนั้นละ คิศิรา
ต้องการความสงบสำหรับช่วงเวลาการทำงานของเธอ แล้วก็ไม่มี
ที่ไหนที่เหมาะสมไปกว่าบ้านกลางสวนอีกแล้ว

ตอนนี้ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าฉัตรเป็นอย่างไรที่ป้าแจ่มกับเพลินตา
เดากันไปต่างๆ นานาหรือเปล่า ถ้าว่ากันตามที่ตำรวจแถลงข่าว

เขาก็ถือว่าเป็นผู้บริสุทธิ์นะ แต่ใครจะรู้...สุดท้ายเขาก็อาจจะใช้เงิน
ใช้เส้นสายอย่างที่ลือๆ กันเพื่อให้ตัวเองพ้นผิดก็ได้

อย่างไรก็ตาม คิศจิราคิดว่าเรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับเธออยู่แล้ว
ไม่อยากเลยที่จะบิดเรื่องของผู้ชายที่เธอไม่ได้รู้จักออกจากสมอง

เอ...ว่าแต่ไอ้วิวัฒน์จะอยากรู้ไหมหน้าว่าฉัตรอยู่ที่แม่สาย
นี่ถ้าเพื่อนเธอรู้ เผลอๆ มันคงจะรีบกดซื้อตั๋วเครื่องบินมาเชียงใหม่
อีกรอบอย่างไ้เลย

เดี๋ยวกลับบ้านแล้วโทร.ไปเล่าให้มันฟังหน่อยดีกว่า

2

เจอตัวจริง

6 ภาเข้าจริงฉัตรก็ทนเหม็นเฉยไม่ได้ ถึงจะบอกว่าไม่สนใจ
แล้วก็จะไม่ลงไปต้อนรับในฐานะเจ้าบ้านที่ดี แต่เขาก็อดไม่ได้ที่จะ
แอบเปิดม่านดูอยู่ดี

สิ่งที่เห็นก็ดูจะเหนือความคาดหมายเขาอยู่นิดหนึ่ง

ฉัตรจินตนาการว่าการเข้ามาชนของจากห้องเก็บของในบ้าน
ของเขาคงจะมีแรงงานผู้ช่วยหลายคนเพื่อความสะดวกและรวดเร็ว
แค่เปิดประตูห้องเก็บของ ยกของไปใส่ท้ายรถกระบะ ให้เวลาเต็มทีที่
สักชั่วโมงสองชั่วโมงก็น่าจะเรียบร้อย ทว่าที่ทำให้เขาต้องสนใจทั้งที่
ไม่อยากจะสนใจ เพราะฉัตรได้ยินเสียงกุกกักตรงใต้ถุนบ้านตั้งแต่
เก้าโมงเช้า จนตอนนี้ปาเข้าไปเกือบเที่ยงก็ยังไม่มียี่แววว่าจะได้ยิน
เสียงรถกระบะที่จอดอยู่ขับออกไป

พอแง้มม่านดู ถึงได้รู้ว่าไม่ได้มีแรงงานชายอย่างที่เขาคิดว่า
ควรจะมี ที่เห็นก็มีเพียงผู้หญิงรูปร่างบอบบางกำลังแบกผ้าใบ
วาดภาพขนาดใหญ่ไปใส่ท้ายรถกระบะ ท่าทางของเธอดูทุลักทุเล

พอควร ยิ่งพอเห็นเธอลากลับไม่ไปใหญ่ออกมาพันชายคาบ้าน
ฉันทร์ก็อดสงสัยไม่ได้ว่าหญิงสาวจะยกมันขึ้นท้ายรถไหวได้อย่างไร
'ถ้าไม่ช่วยจะดูเป็นคนใจดำไหมวะ'

ชายหนุ่มถอนหายใจยาวเหยียด อ่อนใจให้กับความใจอ่อน
ของตัวเอง นอนฟังพอดแคสต์ก็ได้อยู่แล้ว ไม่น่าอยากรู้ อยากเห็นเลย

ฉันทร์เปิดประตูบ้าน เจ้าเพนกวินมันวิ่งนำเขาลงมา คงจะ
อยากออกไปวิ่งเล่นเป็นทุนเดิมอยู่แล้วด้วย แต่พอเห็นว่าในบ้าน
มีคนอื่น มันก็ออกอาการตื่นกลัวเล็กน้อย ทว่าพอหญิงสาวหันมา
เห็นมันเธอก็ยิ้มให้มันก่อน แถมยอบตัวลงนั่งยองๆ แล้วดีดนิ้ว
เรียกมันเสียอีก

เห็นแบบนี้เพนกวินมันก็รีบวิ่งไปผูกมิตรทันที

ฉันทร์ได้แต่โคลงคิระชะ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าถ้าให้เพนกวิน
ทำหน้าที่หมาเฝ้าบ้านแล้วจะเป็นอย่างไร

ก็ถ้าจะเป็นมิตรกับคนทั่วไปขนาดนี้ นอกจากโจรจะขโมยของ
ไปหมดบ้านแล้ว คงจะหิวมันกลับไปด้วยแหงเลย

"มีอะไรให้ช่วยไหมครับ" ฉันทร์รู้สึกขบขันอยู่เหมือนกันที่เขา
เอ่ยปากไถ่ถามด้วยมารยาทของเจ้าบ้านที่ดี ทั้งที่ในความเป็นจริง
เขาปล่อยให้หญิงสาวช่วยเหลือตัวเองมาร่วมสามชั่วโมงแล้ว "ดื่มน้ำ
หน่อยไหม"

"ขอบคุณค่ะ" หญิงสาวยกแขนขึ้นมาปาดเหงื่อตรงไรผม
อีกมือก็ยื่นมารับขวดน้ำจากชายหนุ่ม ทว่าพอได้เห็นใบหน้าของ
อีกฝ่ายเต็มตา เธอก็ชะงักไปชั่วขณะ

อากัปกริยาเพียงแค่นั้นก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้ฉันทร์รู้ว่า
ผู้หญิงคนนี้รู้จักเขา แต่ก็หะ...น้อยคนในประเทศละมั้งที่จะไม่รู้จัก
ฉันทร์ พัชรธานินทร์

"รู้จักผมใช่ไหม" ถึงจะมั่นใจว่าหญิงสาวจำเขาได้ แต่ฉันทร์

ก็ถามให้แน่ใจอยู่ดี

“ฉัตร...ฉัตรใช้ไหมคะ” เคยเห็นแต่ในรูปเพราะไอ้วิมมันขยันแชร์ผ่านหน้าใหม่ไลน์ ได้มาเจอตัวจริงก็คราวนี้

‘หล่อกว่าในรูปอีก...’

‘หล่อกว่าในรูปสักแปดเท่าเห็นจะได้!’

“ครับ” เขาพยักหน้าเบาๆ ก่อนจะหันมองไปยังห้องเก็บของในนั้นยังเหลือสมบัติที่ยังไม่ได้ขนออกมาอีกเพียบเลย “ผมจะช่วยคุณยกของพวกนี้ โดยมีข้อแลกเปลี่ยน”

“...” ศิศิราไม่แน่ใจนักว่าชายหนุ่มต้องการอะไร บอกตามตรงว่าเธอยังซ็อกอยู่นิดๆ ที่เจอฉัตรที่นี่

ป้าหอมบอกเธอแล้วละว่ามีคนมาอยู่ที่บ้าน แต่เธอก็ไม่เห็นว่าจะเป็นฉัตร นึกไม่ถึงจริงๆ ว่าเขาจะมาอยู่ที่นี้ได้

ได้ไงอะ หรือว่าเป็นเพราะกฎของแรงดึงดูด เป็นเพราะช่วงนี้เธอเสพข่าวของฉัตรมากไปงั้นหรือ หรือว่าเป็นเพราะคนรอบตัวทั้งวิจิตรา ป้าแจ่ม แล้วก็เพลินตาขยันพูดเรื่องฉัตรให้เธอฟัง สงสัยจะพูดถึงเขาบ่อยเกินไปสินะ แรงดึงดูดของโลกก็เลยทำงานกลายเป็นว่าฉัตรตัวเป็นๆ มายืนอยู่ต่อหน้าเธอในตอนนี้อันจริงๆ

อะไรมันจะขนาดนั้น ทั้งที่เธอกับเขาเป็นคนที่ไม่น่าจะมาอยู่ในวงโคจรของกันและกันเลยด้วยซ้ำ

“อย่าบอกใครว่าผมอยู่ที่นี้...ที่บ้านหลังนี้”

ข้อแลกเปลี่ยนของฉัตรไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไรเลย ศิศิราคิดว่าเธอทำได้อยู่แล้ว เธอไม่ใช่คนปากโป้งเสียหน่อย อ้อ...แต่เมื่อคืนเธอดันบอกวิจิตราไปแล้วว่าฉัตรอยู่ที่แม่สาย อันนั้นเธอพูดไปก่อนที่เขาจะยื่นข้อเสนอ ก็ถือว่าไม่เกี่ยวแล้วกันนะ

“ได้สิคะ ฉันไม่บอกใครหรอก” หญิงสาวเปิดขวดน้ำ ที่กล่ำดื่มก็เพราะว่าเกลียดลิ้นของมันยังแน่นสนิท น้ำขวดนี้ไม่ได้ถูกเปิด

มาก่อนแน่นอน

จะว่าเธอระแวงเขาก็ได้นะ โดนบ้ำแจ่มกับแจ้เพลินไซโคมาขนาดนั้น เป็นใครไม่ระแวงบ้างล่ะ

“ขอบคุณครับ”

ฉัตรเดินเข้าไปในห้องเก็บของ กวาดสายตาไปรอบห้องเพื่อประเมินว่าน่าจะต้องใช้เวลาอีกสักเท่าไรในการเคลื่อนย้ายข้าวของพวกนี้

นี่ก็ใกล้จะได้เวลาอาหารกลางวันแล้ว เริ่มหิวแล้วด้วย

“คุณจะไปทั้งหมดนี้เลยใช่ไหม”

ฉัตรพยักหน้ารับทั้งที่ยังดูหน้าอ้อย

“เจ้านายคุณปล่อยให้คุณมาขนของพวกนี้คนเดียว โดยไม่ส่งคนอื่นมาช่วยเลยนั้นหรอ ทำไมเขาถึงคิดว่าผู้หญิงตัวเล็กๆ อย่างคุณจะขนของพวกนี้ไหวกัน”

คำพูดของฉัตรเป็นประโยคคำถามก็จริง แต่ฉัตรรู้สึกว่าเขาบ่นกับตัวเองมากกว่า

ทว่าสิ่งที่สะดุดความคิดของเธอคืออะไรรู้ไหม...

ฉัตรคิดว่าเธอเป็นคนใช้ นะสิ! เขาคิดแบบนี้แน่นอนเพราะเขาพูดคำว่าเจ้านายขึ้นมา ฉัตรมีเจ้านายที่ไหนกัน ไม่มีใครสั่งให้เธอมาขนข้าวของพวกนี้ทั้งนั้นแหละ เพราะว่าของที่อยู่ในห้องเก็บของทุกชิ้นเป็นของเธอ เธอก็แค่มาหยิบของของตัวเอง ไม่ได้ถูกใครให้वानหรือใช้งานเสียหน่อย

ว่าแล้วฉัตรก็ก้มหน้ามองสารร่างของตัวเอง...

โอเคๆ ยอมรับก็ได้ว่าเสื้อผ้าที่เธอสวมใส่อยู่มันชวนให้คิดว่าเธอเป็นเพียงลูกจ้าง ไม่ใช่เจ้านาย เสื้อยืดสีเทาที่ใส่จนเปื้อนกับกางเกงเลที่เก่าพอกัน รวมถึงรองเท้าแตะอีหับมันทำให้เธอดูแย่มากแต่แหม...ก็วันนี้เธอตั้งใจมาขนของนี่ คิดเอาไว้ว่าคงจะต้องเป็น

ทั้งฝุ่นทั้งเหงื่อ จะให้เธอแต่งตัวสวยมาแบกหามหรือไง ชุดสวยๆ ก็เลอะหมดนะสิ

เอาเถอะ! ฌัณตรจะเข้าใจว่าเธอเป็นอะไรก็เรื่องของเขาเถอะ เดี่ยวชนของหมคนี่แล้วก็คงไม่ได้เจอกันอีก

“ฉันทำคนเดียวนะ คิดว่าทำไหว” ถึงชายหนุ่มจะพูดเหมือน บ่นกับตัวเอง แต่อย่างไรมันก็เป็นประโยคคำถาม คิศิราท์ตอบเขา ไปตามมารยาทเท่านั้น

ทำไมเธอถึงต้องมาชนข้าวของพวกนี้เองนะเธอ ก็เพราะว่า คิศิราไม่คิดจะให้ใครช่วยตั้งแต่แรกอยู่แล้ว กะว่าค่อยๆ ชนไปก็ได้ อย่างไม่เร่งไม่เกิ่นวันนี้หรือ แต่บางอย่างมันก็หนักมากจริงๆ เลย หลุกหลุนไปหน่อย แล้วแขนเธอก็เริ่มล้าแล้วด้วย แถมยังหิว อีกต่างหาก

“คุณกินอะไรหรือยังคะ”

“หิว?” ฌัณตรเบนสายตากลับไปหาคนตั้งคำถามแวบหนึ่ง เขาหอบผ้าใบสำหรับวาดภาพออกมาตั้งใหญ่ เดินเอาไปวางไว้ ท้ายกระบะรถด้วยท่าทางปกตிரาวกับไม่ได้กำลังยกของหนักอยู่

“ฉันยกของพวกนี้มาตั้งแต่เช้า นี่ก็จะเที่ยงแล้วล่ะ กะว่าจะออกไปหาอะไรกินเพิ่มพลังเสียหน่อย คุณจะไปด้วยกันไหมคะ” คิศิราถามเพราะเห็นว่าเขาลงมาช่วยเธอชนของหรือหอกนะ เธอจะ ตัดช่องน้อยแต่พอตัวก็คงไม่ดี เดี่ยวเขาจะหาว่าเธอแล้งน้ำใจ

“คุณไปหาอะไรกิน แล้วก็ซื้อมาฝากผมก็แล้วกัน” ฌัณตร ไม่อยากออกไปไหน เขาปรากฏตัวสู่สายตาสาธารณชนที่ไรก็ได้ยิน เสียงซุบซิบตามหลังให้รำคาญใจอยู่เรื่อย

เรื่องที่พูดกันก็ไม่พ้นเรื่องที่เป็นประเด็นอยู่ตอนนี้หรือ...

‘หน้าตาก็ดี แต่จิตใจอำมหิตแต่ๆ เลย’

‘นอกใจแฟนว่าแย่แล้วกำ นี่ถึงกับฆ่าคน จะด่าว่าเหยียยัง

สงสารตัวเหี้ยเลยนะเจ้า'

'เป็นคนรวยนี้ดีแต่ๆ เลยเนาะ ทำผิดก็บ่ต้องติดคุก'

แต่ละอย่างที่ว่ากันไป หาดิไม่ได้เลย แล้วคิดว่าเขาจะอยากโผล่หน้าไปเจอผู้คนหรือไงละ ถึงอย่างนั้นณฉัตรก็เลี้ยงไปตลอดไม่ได้อยู่ดี คนมันต้องกินนะนะ ไม่กินก็อดตาย ฉะนั้นการออกไปตลาดก็เลยเป็นเรื่องที่ชายหนุ่มไม่อาจหนีพ้น แต่ก็พยายามไปให้น้อยครั้งมากเท่าที่จะทำได้ อาศัยว่าซื้อน้ำกับอาหารสำเร็จรูปมาตุนเอาไว้โยอะๆ หน่อย

แต่ก็นั่นละ...ใครจะอยากกินของไม่อร่อยทุกวัน

อันที่จริงที่แม่สายก็มีบริการเดลิเวรีนะ แต่ที่น้อยอยู่ไกลตลาดพอสมควร พอคำนวณค่าส่งแล้วบางทีก็แพงยิ่งกว่าค่าอาหารเสียอีก แต่นั่นก็ไม่ได้เป็นปัญหาเท่ากับตอนที่ต้องบอกเส้นทางให้พนักงานส่งอาหารทราบหรอก ถึงจะคำนวณเส้นทางด้วยจีพีเอส แต่มันก็ยังมีบางจุดที่ชวนงง แล้วณฉัตรเองก็ไม่ใช่คนพื้นที่ มันก็เลยกลายเป็นเรื่องยากที่เขาจะสื่อสารเรื่องเส้นทางให้เข้าใจตรงกัน

ลำบากลำบากเหลือเกินชีวิต ณฉัตรคิดว่านี่เป็นจุดต่ำสุดในชีวิตของเขาแล้วละ

"ฉันว่าจะไปซื้อผัดไทยตรงปากทางก่อนถึงถนนใหญ่ คุณกินได้ใช่ไหมคะ" ร้านผัดไทยที่ศิศิราพูดถึงน่าจะเป็นร้านอาหารที่ใกล้ที่สุดแล้วในละแวกนี้ เมื่อก่อนเธอก็ฝากท้องไว้กับร้านนี้บ่อยๆ

"ครับ ผมกินได้ทุกอย่าง" ณฉัตรบัดบังวักความคิดเมื่อครู่ทิ้งไป มุ่มสมาธิไปกับการจัดระเบียบข้าวของบนท้ายรถกระบะ เพื่อหาพื้นที่ให้วางพอสสำหรับของที่ยังเหลืออยู่ในห้องเก็บของ "ผมวาร์อบเดียวไม่น่าจะชนไปหมด แล้วไหนๆ คุณก็จะออกไปซื้อของกินอยู่แล้ว เอาของไปไว้ที่บ้านก่อนสักกรอบใหม่ หรือคุณ จะขับรถที่มีของอยู่เต็มท้ายกระบะออกไปซื้อผัดไทย"

ศิริราคิดตามคำพูดของณัฏฐิตรี จริงอย่างที่เขานั่นแหละ
ข้าวของที่เธอฝากเอาไว้เยอะเกินกว่าที่จะขนได้หมดในรถเดียว
แล้วเธอก็ไม่อยากจะขับรถออกไปโดยที่มีข้าวของเต็มท้ายรถแบบนี้
ด้วย ศิริราหวังว่าจะไปโดนอะไรละนะเข้า

แต่จะให้ขนของลงก่อนรอบหนึ่ง ก็เกรงว่าจะต้องใช้เวลานาน
ถ้าจะให้เร็ว...ก็คงต้องมีณัฏฐิตรีช่วย

ทว่าจะให้เขาไปที่บ้านเธอนั้นหรือ

‘คุณหนาวต้องระวังตัว’

น้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความกังวลของป้าแจ่มยังก้องอยู่ใน
โสตประสาท มันช่วยไม่ได้ที่ศิริราจะหวาดระแวงขึ้นมา ใครจะ
ไปคิดเลยว่าณัฏฐิตรีจะโผล่มาอยู่ใกล้ตัวเธอมากขนาดนี้ บ้านของเธอ
กับบ้านหลังนี้อยู่ห่างกันในระยะที่สายตามองเห็นเลยนะ ใกล้ขนาดนั้น
เลยละ

“ถ้าอย่างนั้นรอบนี้ก็เอาไปเท่านี้ก่อนแล้วกันละ เดี่ยวฉัน
เอาของลงแล้วค่อยออกไปซื้อผักไทย”

“ผมต้องไปช่วยคุณลูกไหม”

“ก็...” คงต้องเป็นอย่างนั้น ถ้าเขาไม่อยากกินมือกลางวัน
ตอนบ่ายสามโมงนะนะ “แล้วแต่คุณจะกรุณาละ”

ศิริรารู้ว่านี่อาจจะเป็นการประมาทเรื่องความปลอดภัยของ
ตัวเองจนเกินไป เธอไม่ควรไว้ใจผู้ชายที่เคยตกเป็นผู้ต้องสงสัย
ในคดีฆาตกรรมมากขนาดนี้ แต่เอาตรงๆ เลยนะ บ้านเธออยู่ห่าง
จากตรงนี้ไม่ถึงสองกิโลเมตร ไม่ต้องกดจีพีเอส ไม่ต้องรอคำเชิญ
ณัฏฐิตรีก็โผล่ไปที่นั่นได้อยู่ดี

แล้วอีกอย่าง...ศิริราก็ไม่คิดจะเชิญณัฏฐิตรีเข้าบ้านอยู่แล้ว
แค่อยากได้แรงเขาไปช่วยขนของลงจากรถเท่านั้นเอง

“ผมก็คงต้องช่วยคุณนั่นละ” ก็ดันโผล่มาช่วยแล้วนี่ แถมยัง

ฝากเธอซื้ออาหารเข้าไปอีก จู๋ๆ จะให้เดินกลับไปขึ้นบ้านก็คงจะดู
ใจจิตใจดำเกินไปเสียหน่อย “ไปกันเลยไหม”

ชายหนุ่มดันฝาท้ายกระบะปิด พอเห็นว่าอีกฝ่ายพยักหน้า
ให้คำตอบ เขาก็เหวี่ยงตัวขึ้นไปนั่งอยู่บนขอบกระบะทันที

ศิริราแปลกใจไม่น้อยที่เห็นภาพนั้น บอกตามตรงว่าเธอไม่คิด
ว่าคนที่เดินถึงพระเอกละครจะเอาตัวไปนั่งอยู่บนท้ายรถปิกอัพ
แบบนี้ แต่ก็ดีแล้วละ เธอกับเขาแทบจะไม่มีรู้จักกัน ให้เขามา
นั่งในห้องโดยสารด้วยกันก็จะกลายเป็นว่าเกิดบรรยากาศอึดอัดขึ้นมา
เสียเปล่าๆ ถึงจะเป็นระยะทางแค่นี้ๆ ก็เถอะ

พอคิดแบบนี้แล้วศิริราก็เลยเปิดประตูขึ้นไปนั่งประจำ
ตำแหน่งคนขับ ตอนที่สตาร์ทรถก็อดนึกไปถึงคนที่นั่งอยู่ท้ายกระบะ
ไม่ได้ ถ้าหากันตามความเป็นจริงที่เกิดขึ้น ไม่เอาเรื่องข่าวกีฬา
ปากต่อปากแบบไม่มีหลักฐานมาพูด ผนังรถก็ถือเป็นเพื่อนบ้าน
ที่มีน้ำใจอยู่ประมาณหนึ่ง เขาไม่จำเป็นต้องช่วยเธอชนของพวกนี้
ก็ได้ แต่เขาก็เสนอตัวมาช่วยโดยที่เธอก็ไม่ได้ร้องขอสักคำเดียว

อืม...นี่ตกลงว่าแท้จริงแล้วพระเอกหนุ่มคนนี้เป็นคนแบบไหน
กันแน่ละ

บ้านของคนอมตาประการณ์ต่างจากบ้านที่ผนังรถพัก
อยู่มาก ประเมินจากสายตาแล้วขนาดของบ้านอาจจะพอๆ กัน
แต่ว่าการออกแบบต่างกันลิบ บ้านหลังนี้ไม่ได้เป็นบ้านยกพื้นมีใต้ถุน
แบบบ้านของแม่เขา แต่เป็นบ้านสองชั้นสไตล์โมเดิร์นมินิมัล ตัวบ้าน
ทาสีขาวเกือบทั้งหลัง ใต้ไม่โอบกตแต่งให้พอมีลูกเล่นไม่จืดชืด
จนเกินไป หน้าบ้านเป็นประตูกระจกบานใหญ่ ด้านบนก็กระจก
เหมือนกัน ทว่าผนังตรงมองไม่เห็นด้านในอยู่ดีเพราะเจ้าของบ้าน
ปิดม่านไว้

แล้วชายหนุ่มก็ไม่ได้ถูกเชิญให้เข้าบ้านด้วย...

“คุณช่วยยกของเข้าในไว้ในนี้ทีนะคะ”

ในนี้ ที่คิศิราพูดถึงก็คือห้องก่อบุณที่แยกออกมาจากตัวบ้าน ซึ่งก่อสร้างด้วยสแตนเลสด้วยกัน เป็นห้องชั้นเดียวแต่ว่าหลังคาสูง กรูกระจกเกือบรอบด้าน ดูเหมือนพวกคอฟฟี่เฮาส์สไตล์โมเดิร์นที่กำลังเป็นที่นิยมในสมัยนี้

จนกระทั่งฉันทกรก้าวเท้าเข้าไป ชายหนุ่มถึงได้รู้ว่าด้านใน เป็น...อืม...จะเรียกว่าอะไรดีละ จะว่าแกลเลอรีก็ไม่เชิง เหมือนห้องทำงานศิลปะของเจ้าของบ้านมากกว่า มุมด้านในสุดเป็นชั้นไม้โอ๊กยาว มีขวดสีตั้งอยู่เรียงราย รอบบริเวณก็เป็นอุปกรณ์สำหรับใช้วาดภาพ ส่วนอีกฝั่งมีโต๊ะเตี้ยๆ ทำมาจากไม้แบบเดียวกัน ที่พื้นใกล้ๆ มีพรมที่หน้าจะฉีกจากผัดตบขวาแผ่นใหญ่วางอยู่ คงเป็นโต๊ะสำหรับนั่งวาดภาพละมัง นอกจากนี้ก็ยังมีข้าวของอื่นๆ ซึ่งฉันทกรไม่รู้ว่าเป็นอะไรวางอยู่ระเกะระกะ มันถูกคลุมไว้ด้วยผ้าดิบสีขาว ดูเหมือนว่าเจ้าของบ้านคงเพิ่งคิดจะเข้ามาปิดฝุ่นเพื่อใช้งานห้องนี้ กลิ่นอับยังจางในอากาศอยู่เลย

“ให้ผมวางอะไรไว้ตรงไหนบ้างครับ”

คิศิรากวาดตามองหาพื้นที่ว่างใน ‘ห้องทำงาน’ ของเธอ แล้วก็ชี้ไปยังฝั่งที่ดูจะมีพื้นที่มากที่สุด “คุณเอาวางรวมๆ ไว้ตรงนั้นได้เลยค่ะ”

ฉันทกรทำตามอย่างไม่มีอิดออด เขาไม่ได้ซักถามอะไรเกี่ยวกับตัวเธอหรือว่าใครที่นี้ ไม่ชวนคุยเรื่องใดๆ ก็ตามแต่ คิศิราคิดว่าเขาคงไม่อยากสร้างความสนิทสนม แล้วที่เขาไม่แสดงอาการอยาก رؤ้อากเห็นออกมา คงเป็นเพราะเขาเองก็ไม่อยากให้เธอไปละลาบละล้วงเรื่องของเขเหมือนกัน

ในเมื่อเขาเคารพความเป็นส่วนตัวของเธอ คิศิราก็เคารพ

ความเป็นส่วนตัวของเขา หญิงสาวยกของลงจากท้ายรถกระบะ
เงียบๆ เอาของเข้าไปวางด้านใน แล้วก็เดินกลับออกมาใหม่

ทั้งคู่ชนของท่ามกลางเสียงลมเสียนก ไร้คำพูดจา ได้แต่
เดินสวนกันไปมาอยู่แบบนั้นจนกระทั่งยกของออกมาจนเกลี้ยง
ท้ายรถกระบะ

เอालะ ที่นี้ศิริราท์จะไปส่งเขาไว้ที่บ้าน แล้วเธอก็จะออกไป
ซื้อผ้าตัดไทยมาเติมพลัง จากนั้นค่อยเริ่มชนของรอบบ่ายกันอีกหน

เชื่อว่ามันคงเป็นการชนของกันแบบเงียบงันเหมือนเมื่อครู่นี้
นี่แหละ

จะว่าแปลกก็แปลกอยู่นิดๆ ทั้งที่ฉันทัดเองก็ดูไม่ได้อยากจะ
สูงลิ่วอะไรกับใคร แต่เขาก็ยังสละเวลามาช่วยเธอ เอ...หรือว่า
จริงๆ แล้วเขาไม่ได้มีน้ำใจอะไร แต่รำคาญที่เธอไปรบกวนวายอยู่
ใต้ถุนบ้านเขาตั้งครึ่งค่อนวัน

ต้องใช่แน่ๆ เลย ฉันทัดคิดว่าถ้าเขายอมช่วยเธอเสียหน่อย
เธอก็จะได้ไม่ต้องไปรบกวนยายที่บ้านของเขา อืม...เป็นเพราะเหตุผลนี้
แหละที่ทำให้เขาลงมาจากบ้าน

แต่จะเพราะอะไรก็ตามเถอะ หุ่นแรงเธอไปได้ ศิริราท์พอใจ
แล้ว

3 ผูกปิ่นโต

คีติราคิดผิดคิดว่า การชนของรอบปายมันจะอยู่ท่ามกลาง ความเงียบ ผนังตรไม้ได้เอาแต่ยกของเหมือนกับว่าลืมหอกเอาไว้ บนบ้านเหมือนในตอนแรก เขาเป็นฝ่ายเปิดบทสนทนากับเธอก่อน ด้วยซ้ำ

“เจ้าของบ้านนั้นเขาอยู่ที่นั่นตลอดเลยหรือเปล่า”

ผนังตรไม้ได้รู้เลยว่าเจ้าของบ้านที่เขาพูดถึงก็คือคนที่กำลัง แยกขาตั้งวาดภาพไปใส่ท้ายรถกระบะอยู่ในตอนนี้ คีติรายกแขน ขึ้นปาดเหงื่อที่ไหลเป็นทาง อากาศในยามบ่ายร้อนกว่าตอนเช้ามาก เล่นเอาเหงื่อท่วมตัวเลย

“ก็อยู่เกือบตลอดนั่นแหละค่ะ” คีติราไม่แน่ใจเหมือนกันว่า ผนังตรอยากรู้ไปทำไม แต่คิดว่าเดี๋ยวคงรู้ เขาคงไม่ถามขึ้นมาลอยๆ โดยไม่มีเหตุผลหรอกมัง

“แล้วปกติเขากินอะไรที่ไหน”

“ค่ะ?”

“เวลากินข้าวณะ ทำกินเอง คุณเป็นคนทำให้กิน หรือว่าเขา
ออกไปหาอะไรกินข้างนอก”

ศิศิรานิวหน้า เริ่มไม่เข้าใจแล้วว่าฉัตรจะอยากรู้ไปทำไม
ถึงอย่างนั้นเธอก็ยอมตอบคำถามของเธอ

“ฉันทำค่ะ แต่บางทีก็ออกไปกินที่อื่นบ้าง คุณถามทำไม
เธอคะ”

“ผมมีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องอาหารการกินนะ คิดว่าน่าจะพอ
รบกวนคุณได้...ไหม”

“ยังไงคะ” ศิศิราหรือตามองเขา ไม่เข้าใจจริงๆ ว่าฉัตร
ต้องการอะไร

“ไหนๆ คุณเองก็ต้องทำอาหารให้เจ้านายคุณอยู่แล้ว คุณก็แค่
ทำเผื่ออีกทีหนึ่งสำหรับผม แล้วก็ช่วยเอามาส่งให้ที่นี่ได้ไหมครับ
ถ้าวันไหนที่ต้องไปซื้ออาหารจากข้างนอก ก็ช่วยซื้อเผื่อผมหน่อย
คุณคิดเงินผมมาได้เลย จะคิดเป็นรายวัน รายสัปดาห์ หรือว่า
รายเดือนก็ได้ทั้งนั้น”

เดี๋ยวก่อนนะ! นี่เธอไปตกลงรับปากเขาตั้งแต่เมื่อไรกัน

“คุณจะให้ฉันทำอาหารมาส่งให้คุณ...ทุกมื้อ อย่างนั้นหรือคะ”
บ้าน่า! นี่เขาเห็นเธอเป็นอะไรกัน

“ครับ หรือว่าคุณต้องปรึกษาเจ้านายคุณก่อน”

ศิศิราไม่ต้องปรึกษาใครทั้งนั้นละ เธออยู่บ้านคนเดียว ไม่มี
เจ้านายที่เขากำลังพูดถึง ฉัตรเข้าใจว่าเธอเป็นคนรับใช้จริงๆ สิณะ
ถึงได้คิดจะจ้างให้เธอทำอาหารมาส่งเขาทุกวันนี้ละ

“แต่แค่ทำอาหารเพิ่มขึ้นมาอีกที่เดียวเอง เจ้านายคุณคงไม่ว่า
หอรอกมั้ง” ฉัตรเห็นอีกฝ่ายเงยบาก็พูดขึ้นมาอีกหน คราวนี้เขาใช้
น้ำเสียงที่อ่อนลงกว่าเดิมนิดหนึ่ง เพื่อว่าเธอจะเห็นใจเขาขึ้นมาบ้าง
“ผมไม่อยากกินอาหารสำเร็จรูปแช่แข็งทุกวันหรอกนะ”

เรื่องที่ว่าฉัตรอาจจะทำอาหารไม่เป็นนั้น คิศิริาก็พอจะเข้าใจได้อยู่หรอก แต่อย่างน้อยๆ ถึงทำไม่เป็น แต่เขาก็ต้องหาซื้อเป็นใช้ไหมล่ะ

“คุณเองก็มีรถนี่คะ ทำไมถึงไม่ออกไปหาอะไรกินที่ตลาดล่ะคะ”

“เอาตามตรงเลยนะ ผมไม่อยากจะโผล่หน้าออกไปเจอใครในช่วงนี้นะ ถ้าคุณรู้จักผม ก็คงรู้ว่าผมมีข่าวที่ไม่ค่อยดีนัก แล้วสังคมก็โจมตีผมเหลือเกิน เดินไปที่ไหนก็โดนด่า นี่ถ้าตอนนี้เป็นหน้าทุเรียน ผมว่าผมคงได้เปลือกกทุเรียนกลับบ้านมาเต็มเลย”

คิศิริก็เห็นใจเขาอยู่หรอก แต่มันก็ไม่ใช่ว่าความเห็นใจนั้นจะต้องทำให้เธอทำอาหารให้เขากินทุกวันไหมล่ะ

“คุณจะให้ฉันทำอาหารแล้วเอาไปส่งให้คุณทุกมื้อเลยนะเหรอคะ”

สะดวกฉัตร แต่ลำบากเธอนี่สิ

“หรือถ้าคุณไม่อยากจะเสียเวลามา ผมเป็นคนไปเอาก็ได้”
อย่างไรก็ดีก็ต้องไปได้ยินเสียงซุบซิบนินทาของแม่ค้าที่ตลาดอยู่แล้ว

“แล้วถ้าฉันไม่ตกลงล่ะคะ” คิศิริไม่อยากจะหาเรื่องให้ตัวเองลำบากเพิ่มขึ้น ถ้ารับปากเขาก็ไม่ต่างจากรับเอาภาระเข้ามา

“ผมเข้าใจนะว่าเรื่องนี้คงจะไปเพิ่มความยุ่งยากให้กับชีวิตของคุณ” ฉัตรเดาถึงสาเหตุที่หญิงสาวบ้ายเบี่ยง เขาเชื่อว่าตัวเองเดาไม่ผิดด้วย “แต่ผมก็ไม่ได้จะให้คุณทำงานนี้ฟรีๆ นอกจากผมจะจ่ายค่าวัตถุดิบอาหารแล้ว ผมยังจะจ่ายค่าจ้างให้คุณด้วย ผมจ่ายล่วงหน้าเลยก็ได้ล่ะ เป็นสัปดาห์ก็แล้วกัน เท่าไรดี...สามพันพอไหม หรือว่าห้าพัน”

“เดี๋ยวก่อนนะ! ฉันยังไม่ได้รับปากเลยคะ” จู่ๆ ก็มาพูด

เรื่องเงิน คิดว่าเงินแค่นั้นจะพอซื้อลูกสาวมหาเศรษฐีใหญ่ในเชียงใหม่ได้หรือไงกัน คิขรินจ้ำเจอนอนอยู่บ้านเฉยๆ ตลอดสี่ปีตาคียังจ่ายแพงกว่านี้เลย

“สรุปว่าคุณจะปฏิเสธ?”

คิขรินพยักหน้าแทนคำตอบ

“ทั้งที่ผมก็เพิ่งมีน้ำใจช่วยคุณชนของเนี่ยนะ ทั้งหนักทั้งเหนื่อย ทั้งร้อนเลยนะคุณ”

“ฉันก็ไม่ได้ขอให้คุณช่วยหรือเปล่า” จู่ๆ จะมาล่ำเลิกบุญคุณกันแบบนี้ได้อย่างไร

“เพราะโลกนี้มันมีสิ่งที่เรียกว่า ‘น้ำใจ’ อยู่ไงครับ ผมมีน้ำใจมาช่วยคุณยกของพวกนั้นโดยที่คุณไม่ได้เอ่ยปากขอ จะว่าทำไปเพราะมีเรื่องอยากรบกวนคุณก็ได้ แต่เอาเถอะ...ถ้าเรื่องที่ผมขอมันไปสร้างความลำบากใจให้คุณก็ไม่ใช่ไร คุณไม่ต้องตกลงก็ได้ ผมจะได้จำเอาไว้ว่าคุณนะ...ไม่มีน้ำใจ”

คิขรินเบิกตามองหน้าคนที่กระแทกถ้อยคำสี่พยางค์สุดท้ายใส่หน้าเธอ วิจิตราบอกว่าฉัตรเป็นพระเอก แต่ทำไมคิขรินกลับรู้สึกว่าเขาเป็นตัวร้ายชัดๆ เลย มาว่าเธอแบบนี้ได้อย่างไรกัน

“คุณว่าฉัน!”

“ผมพูดไปตามเนื้อผ้า” ฉัตรไหว้หละเบาๆ ไม่อณาทรต่อสายตาเขียวบัดของอีกฝ่ายเลยสักนิด “คุณไม่มีน้ำใจกับผมจริงๆ นี่”

คิขรินแหม่ปากแน่น ตาบ้าน! ย้ำไม่เลิกไม่รา นี่ถ้าเกิดเขารู้ขึ้นมาว่าเธอคือ คิขริน อมตาประภาภรณ์ เขาจะเที่ยวไปพูดให้ใครต่อใครรู้กันทั่วเลยหรือเปล่าเนี่ยว่าคนบ้านนี้แล้งน้ำใจ

ไม่ได้หรอก ยอมให้เป็นอย่างนั้นไม่ได้! ถ้าเกิดแม่รู้ว่าเธอไปทำใจดำใส่ใครคงบ่นไปสามวันแปดวันเลย โทษฐานที่ทำให้อมตาประภาภรณ์เสียชื่อ

“โอเคๆ เลิกพูดได้แล้วว่าฉันไม่มีน้ำใจ ฉันตกลงยอมให้คุณ
ผูกปิ่นโตก็ได้”

ใบหน้าของศิริรายังร้อนผ่าวไม่หายทั้งที่ประเด็นสนทนา
เมื่อครู่ก็ผ่านมากกว่าครึ่งชั่วโมงแล้ว

“โอ๊ย! หยุดคิดได้แล้วนา” หญิงสาวบอกกับตัวเอง พยายาม
ทุ่มความสนใจไปกับการจัดข้าวของภายในห้องให้เข้าที่เข้าทาง แต่
ดูเหมือนเธอจะยังวุ่นวายกับงานตรงหน้าไม่มากพอ สมอมนั้นเลย
พลอยจะวกไปนึกถึงบทสนทนายาระหว่างเธอกับฉันทน์เมื่อครู่นี้
อยู่เรื่อยเลย

“...ฉันตกลงยอมให้คุณผูกปิ่นโตก็ได้”

ตอนที่เธอพูดประโยคนี้ออกไป ฉันทน์ถึงกับสำลั๊กน้ำลาย
ตัวเอง ตอนแรกศิริรายังไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น จนกระทั่งชายหนุ่ม
ขยายความ...

“ผูกปิ่นโต?”

“ก็คุณจะทำอาหารไปส่งให้คุณนี่คะ เรียกว่าผูกปิ่นโต
ก็ถูกแล้วไหม”

“มันก็ถูก” ฉันทน์พูดเหมือนแบ่งรับแบ่งสู้ “แต่ผมไม่ค่อย
ได้ยินคนพูดถึงคำว่าผูกปิ่นโตในแง่ที่ความหมายตรงตัวแบบนี้
สักเท่าไรนะ”

“แล้วมันมีความหมายในแง่อื่นอีกด้วยหรือคะ”

ฉันทน์พยักหน้า สีหน้าของเขาคล้ายจะประหลาดใจนิดๆ
ชายหนุ่มอ้าปากเหมือนจะพูด แล้วก็หุบลงราวกับไม่แน่ใจว่าควร
จะบอกให้เธอรู้ดีหรือเปล่า แต่คิดๆ แล้วหญิงสาวก็ควรจะรู้นั่นละ
เธอจะได้ไม่เที่ยวไปพูดแบบนี้กับใครที่ไหนอีก

“ก็...เวลาที่ผู้ชายเขาตกลงที่จะส่งเสียเลี้ยงดูผู้หญิงสักคน

โดยแลกกับการให้เธอมาเป็นคู่นอน เขาก็ใช้คำว่าผูกปิ่นโตเหมือนกัน”

คิศิราได้ยินแบบนี้ก็อ้าปากค้าง เธอรู้ว่าเรื่องอย่างที่ฉัตรกำลังพูดถึงนะมันมีอยู่ถมเถ แต่ก็ไม่รู้ว่าคนอื่นเขาเรียกกันแบบนี้

“คุณก็อย่าเที่ยวไปพูดกับใครว่าผมไปผูกปิ่นโตกับคุณ เดี่ยวคนเขาจะเข้าใจว่าคุณเป็นปิ่นโตของผมเข้าจริงๆ”

ที่นี้คิศิราเข้าใจแล้วว่า ‘ปิ่นโต’ ที่ฉัตรพูดถึงมันมีความหมายว่าอะไร

“อ้อ...แล้วก็อย่าไปพูดคำนี้กับผู้ชายคนอื่นที่ไหนล่ะ เพราะเขาคงจะไม่คิดว่าคุณหมายถึงปิ่นโตใส่อาหาร แต่เป็น...” ฉัตรมองหญิงสาวตั้งแต่หัวจดเท้าด้วยสายตากริ้มอย่างจงใจที่จะให้อีกฝ่ายรู้จักคำว่าผูกปิ่นโตในอีกความหมายหนึ่ง

“เข้าใจแล้วค่ะ ไม่ต้องพูดแล้ว”

คิศิราสะบัดศีรษะไล่ความคิดออกจากหัว หลังจากที่ตั้งใจบทยศนทนาเรื่อง ‘ผูกปิ่นโต’ เอาไว้เท่านั้น ฉัตรไม่ได้เข้าหาอะไรเธออีกก็จริง แต่สายตาที่เธอใช้มองเธอในตอนนั้นยังทำให้เธอร้อนวูบวาบจนถึงตอนนี้

ถึงอย่างนั้นหญิงสาวก็รู้ว่าฉัตรไม่ได้มีเจตนาจะจ้วงจ้ออะไร เธอเขากลับมาเตือนด้วยความหวังดีด้วยซ้ำ

แต่ที่อายไม่หายก็คือความไม่รู้เรื่องของตัวเองนี่ละ แหม...ก็เธอไม่เคยเจออะไรในลักษณะนี้มาก่อน แล้วไปอยู่อังกฤษมาตั้งสองปี เธอจะไม่รู้ความหมายสแลงของภาษาไทยบางคำที่ไม่ค่อยถูกเอามาพูดก็ไม่เห็นจะแปลกเลยจริงไหม

“อ้อ...แต่ก็อย่าอยู่ดีนั้นล่ะ อายว๊าย!”

คิ ศิราตกลงรับเงินจากฉัตรสัปดาห์ละหนึ่งพันบาท เขายืนยันจะให้เพิ่มเพราะกลัวว่าจะไม่เพียงพอ แต่เธอบอกว่า

อาหารที่เธอทำไม่ได้เลิศหรู เธอทำอะไรเขาก็ต้องกินแบบนั้น แล้ว
เปลวๆ ถ้าวันไหนเธอขี้เกียจ เขาก็อาจจะต้องกินผัดมาม่าหรือไม่
ก็ย้ายปลากะป๋อง

“แล้วปกติเขาก็กินเยอะไหมนะ” คิศจิรายกมือขึ้นมาเกาศีรษะ
เบาๆ ระหว่างที่กำลังตวงข้าวสารเพื่อจะนำไปหุง เมื่อวานนี้ก็ถามไป
แล้วว่าเขาก็กินอะไรได้บ้างไม่ได้บ้าง แต่ไม่รู้ว่าเขาก็กินมากน้อยแค่ไหน
จะว่าไปตัวเขาก็สูงพ่องๆ กับคิศจิริน กล้ามกล้ามเนื้ออะไรเธอก็เห็น
ว่ามี แต่คิศจิรินบึกกว่าตามประสานที่ทำงานในไร่

อืม... อดฉัตรเป็นดารานี่นะ พวกนี้ต้องคุมน้ำหนัก เพราะ
ถ้าอ้วนนิดอ้วนหน่อยก็จะเห็นชัดเวลาเข้ากล้องใช้ไหม นั่นเขาก็คง
ไม่กินจุเหมือนพี่ชายฝาแฝดของเธอหรอกมั้ง นั่นให้เขากินเท่ากับเธอ
ก็แล้วกัน

อันที่จริงคิศจิรินมีเบอร์โทรศัพท์ของอดฉัตรด้วย เขาให้เธอ
เมมเบอร์เขาเอาไว้ เผื่อว่าวันไหนที่เธอติดขัดไม่สามารถทำอาหาร
ไปส่งให้เขาได้ก็ให้เธอส่งข้อความไปบอกเขาก่อน จะได้ไม่ต้อง
หิ้วห้องรอแก้ว

“แกงฮังเลนี่น่าจะกินเป็นมั้ง พุดเองนี่น่าจะกินได้ทุกอย่าง”
คิศจิราพุดกับตัวเองขณะเปิดดูวัตถุดิบในตู้เย็น เธอไม่ใช่แฟนคลับ
ของอดฉัตรอย่างวิจิตราถึงจะรู้ว่าชายหนุ่มชอบอะไรไม่ชอบอะไร
แน่นอนว่าเธอคงไม่โทรไปถามเพื่อนด้วย ขึ้นถามไปมันก็ต้องสงสัย
นะสิว่าเธอจะอยากรู้ข้อมูลของอดฉัตรไปทำไม

คิศจิรารับปากชายหนุ่มไปแล้วว่าจะไม่บอกใครว่าเขาพักอยู่ที่
ไหนนั้นเพื่อเป็นการป้องกันไม่让自己หลุดปากพุดเรื่องนี้ เธอก็ต้อง
ไม่โทรไปหาวิจิตรา

หญิงสาวตัดสินใจทำเมนูที่เธออยากกิน ไม่ใช่ใส่ใจว่าอดฉัตร
จะชอบหรือไม่ชอบ ในเมื่อเขามาขอให้เธอทำอาหารเพิ่มขึ้นมาอีก

ที่หนึ่งเพื่อเขา เธอก็จะทำแค่นั้น ไม่เห็นต้องสนใจเลยว่าเขาจะ
อยากกินอะไร แค่นี้ก็ร่วนวายมากพอแล้ว ทำอาหารเพิ่มขึ้นเท่ากับว่า
เธอต้องหาซื้อวัตถุดิบเพิ่มขึ้นจากเดิม มีหน้าซำยังต้องซื้อเวสป่า
เอาอาหารไปส่งให้เขาที่บ้านวันละครั้งอีก

คิศิราตัดสินใจว่าจะเอาอาหารไปส่งให้เขาเอง ไม่ใช่ว่า
อยากบริการอะไรหรอกนะ แต่ไม่อยากจะให้เขาเป็นฝ่ายมาที่นี้ ตอนนั้น
ฉันทระเข้าใจว่าเธอไม่ได้อยู่บ้านคนเดียว แต่อยู่กับเจ้านาย ซึ่งคิศิรา
ก็ปล่อยให้เขาเข้าใจผิดไปแบบนั้นแหละดีแล้ว ถ้าเขารู้ว่าเธออยู่
คนเดียว เธออาจจะไม่ปลอดภัยจากเขา...หรือเปล่า

แหม...ก็ไม่ได้อยากจะกล่าวหาว่าเขาเป็นคนไม่ดีหรอกนะ
แต่ที่ต้องระแวงขนาดนี้ก็เพราะประวัติที่ไม่ค่อยจะดีของเขานั้นละ
แล้วยังมาพึ่งคนหุ่นคนหนึ่งในตลาดพูดถึงเขไปอีก เธอก็ต้องกลัว
เป็นธรรมดาเนอะสิ

นี่ดีนะว่าคิศิรินมาตรวจสอบความปลอดภัยของบ้านหลังนี้
เอาไว้ตั้งแต่ตอนที่ก่อสร้างแล้วว่าไม่มีทางที่ใครจะบุกรุกเข้ามาง่ายๆ
ในยามวิกาล ไม่งั้นตอนกลางคืนเธอคงจะนอนหลับได้ไม่สนิท

ลองมาเป็นเธอดูสิ มีผู้ต้องสงสัยในคดีฆาตกรรมมาเป็น
เพื่อนบ้าน เป็นใครจะไม่หลอนบ้าง

“ผมให้คุณทำอาหารเพื่อผมเพิ่มมาอีกที่หนึ่งใช้ไหม
คุณเอาไปอีกพัน แล้วก็ทำเพิ่มเป็นสองที่เลย” ฉันทระควักแบงก์พัน
ส่งให้คิศิราในเช้าอีกวันตอนที่เธอทำอาหารไปส่งให้เขา

นับมือนี้ด้วยก็เป็นมือที่สี่แล้วที่คิศิราต้องมาส่งอาหารให้
ชายหนุ่ม เขาก็ไม่ได้มีคอมเมนต์ติชมอะไรเรื่องรสชาติอาหารนะ
แต่ถึงจะไม่ถูกปากบ่นไปก็เท่านั้นละ เธอก็ทำได้แต่แบบนี้อยู่ดี

“สองที่? คุณไม่ได้อยู่ที่นี้คนเดียวหรอกหรอคะ”

“ผมอยู่คนเดียว”

“อ้าว! แล้วคุณจะให้ฉันทำเพื่อใครอีกล่ะ” คิศิราไม่ได้จะ
ละลาบละล้งอยาการู้เรื่องส่วนตัวของณฉัตร แต่ที่เธอถาม เพราะ
เธอต้องเป็นคนทำอาหารไงล่ะ ทำเยอะขึ้นก็ต้องเตรียมของเพิ่มขึ้น
มันเหนื่อยนะเข้าใจไหม

“ทำให้ผมนี่แหละ”

“คะ?”

“ก็คุณทำมาบ่อย ผมกินไม่อิ่ม เมื่อวานผมกินข้าวที่คุณทำ
แล้วก็ต้องไปเวฟอาหารแช่แข็งกินอีกกล่อง” แน่แน่นอนว่าที่ณฉัตร
จ้างคิศิราให้ทำอาหารมาส่งก็เพราะไม่อยากจะฝากชีวิตไว้กับอาหาร
แช่แข็ง ฉะนั้นเธอก็ควรจะได้รู้ว่าอาหารที่เธอทำมามันไม่อยู่ท้องเขา
เอาเสียเลย “ฉะนั้นคุณก็รับเงินนี้ไป แล้วก็ทำช่วยทำอาหารให้มัน
เยอะๆ หน่อย กินไม่อิ่มนี่มันทรมานนะคุณ”

คิศิรามองเงินที่ณฉัตรยัดใส่มือเธอด้วยความรู้สึกที่บอกไม่ถูก
จะว่ารู้สึกผิดก็ใช่ แต่ลึกๆ แล้วก็แอบขบขันกับท่าทางของเขา
อยู่เหมือนกัน

“คุณบอกฉันก็ได้ว่าไม่อิ่ม ฉันไม่รู้ว่าคุณจะกินมากน้อย
แค่ไหนคะ เห็นว่าเป็นดารา ต้องดูแลหุ่น คงกินไม่เยอะ ฉันก็เลย
ไม่ได้ทำเพื่อคุณเยอะ”

“คุณครับ ผมนะดาราทกกระป๋อง ไม่มีใครจ้างงานแล้ว
ไม่ต้องไว้หุ่ทำอะไรทั้งนั้นล่ะ” ณฉัตรพูดไปอย่างนั้นเอง เรื่องการ
ดูแลตัวเองไม่ใช่เรื่องที่คนแบบเขาจะปล่อยผ่าน แต่เรื่องที่อาหาร
มันกินไม่พ้ออิมั้นนั้นเป็นเรื่องจริง เขาต้องกินเยอะกว่านี้ อาหารทำ
แมวดมแค่นั้นมันแทบจะไม่ได้ให้พลังงานอะไรกับเขามากมายเลย
กินเข้าไปแค่นั้นแล้วจะเอาเรี่ยวแรงที่ไหนไปออกกำลังกาย มิหนำซ้ำ
จะยิ่งหิวจนต้องไปหาขนมจุกจิกกิน สรุปว่าจะอ้วนก็เพราะแบบนี้ล่ะ

“คุณเอาเงินคุณคืนไปเถอะค่ะ” ศิศิราเขียนธนบัตรคืนเขา “เดี๋ยวฉันจะทำให้คุณเยอะขึ้นก็แล้วกัน แต่ไม่คิดเงินเพิ่มหรอกค่ะ”

“ถ้าต้องทำเยอะขึ้น คุณก็ควรจะได้รับเงินไปด้วย เพราะวัตถุประสงค์มันก็ต้องใช้มากขึ้นไม่ใช่หรือ ไหนจะค่าน้ำมันรถที่คุณต้องขับเอาอาหารมาส่งผมอีก”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ”

“ไม่เป็นไรไม่ได้”

“คุณเอาเงินคืนไปเถอะนะ” ศิศิราคว่ำมือเขาแล้วก็ยัดเงินคืนให้ไป “คุณพูดว่าคุณเป็นดาราตกกระป๋องนี้ ไม่มีงานทำแบบนี้ก็คงลำบากน่าดู รายได้คุณก็คงหดหายไปเยอะเลยถูกไหมคะ คุณเก็บเงินของคุณเอาไว้เถอะ ประหยัดเอาหน่อย จะได้ไม่ต้องลำบากในวันหน้าก็แล้วกันนะ”

ฉันทรมองอีกฝ่ายตาปริบๆ เกิดมาจนปานนี้ก็ไม่ได้คิดว่าจะมีใครมาเห็นใจว่าเขาจะมีเงินไม่พอใช้ ว่าแล้วก็อยากจะวิ่งขึ้นไปส่งกระຈกเสียดอนนี้เลย...

นี่เขาดูเหมือนคนตกอับขนาดนั้นเลยหรอวะ

“คิดซะว่าเป็นน้ำใจเล็กๆ น้อยๆ จากคนบ้านใกล้เรือนเคียงก็ได้ค่ะ แต่ทำอาหารเพิ่มขึ้นอีกนิด ไม่ได้สิ้นเปลืองเท่าไรหรอก คุณจะได้เก็บเงินของคุณเอาไว้ใช้ในยามจำเป็นนะค่ะ”

จะบอกว่าศิศิราเห็นใจเขาก็ได้ นั่นก็ส่วนหนึ่ง แต่อีกเหตุผลที่หญิงสาวทำดีกับฉันทรรักก็เพราะว่าเธอจะได้สำนึกเอาไว้ว่าเธอเป็นคนที่ดีต่อเขา เผื่อว่าเขาเกิดเป็นฆาตกรที่ฆ่าผู้หญิงคนนั้นขึ้นมาจริงๆ อย่างที่ใครต่อใครสันนิษฐานและกล่าวหา อย่างน้อยๆ ฉันทรรักจะได้จดจำไว้ว่าอย่างน้อยเธอก็มีน้ำใจกับเขา จะมาฆ่าแกงคนที่ส่งข้าวส่งน้ำให้เขาทุกวันแบบนี้มันก็โหดเหี้ยมผิดมนุษย์มนาเกินไปหน่อยใช่ไหม

ฉันตรึงไม่ทำแบบนั้นหรอกมั้ง

...ก็ภาวนาให้เขาไม่ทำละนะ

ไม่สิ...เธอควรภาวนาให้สุดท้ายแล้วเขาไม่ใช่ฆาตกร แต่เป็น
ผู้บริสุทธิ์ที่ดันช่วยถูกโยงเข้าไ้เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้นจะดีกว่า

